

Ukrainian Orthodox Word *Українське Православне Слово*

Офіційне видання Української Православної Церкви в США
The Official Publication of the Ukrainian Orthodox Church of the USA

Рік LVI Чис. I, січень, 2006

Vol. LVI Issue I, January, 2006

www.ukrainianorthodoxchurchusa.org

His Beatitude Constantine, *Metropolitan*
His Eminence Archbishop Antony,
Consistory President
His Eminence Archbishop Vsevolod,
Western Eparchy

Founded in Ukrainian
as "Українське Православне Слово" in 1950

Founded in English
as "Ukrainian Orthodox Word" in 1952

Editor in Chief
Priest-monk Daniel (*Zelinsky*)
Assistant Editor
Dobrodijka Barbara Kristof

Editorial Office:
UOW
PO Box 495
South Bound Brook, NJ 08880
Tel.: (732) 356-0090 #16
Fax: (732) 356-5556
E-mail: FatherVZ@aol.com

The Ukrainian Orthodox Word
is published ten times annually on a monthly basis
(*except for the May/June and July/August issues*)
by the Office of Public Relations
of the Ukrainian Orthodox Church of the USA.

Subscription price:
\$30.00 per year; \$35.00 foreign countries;
\$2.50 per single issue; \$3.00 per back copy.
Subscriptions are renewable each January.
Midyear subscriptions are prorated.

*All articles submitted for publication,
typed no longer than two pages double spaced,
should be mailed to the UOW on a floppy disk or
e-mailed as an attachment to the Editor-in-Chief.
Photos become the property of the UOW and are
not returned. Comments, opinions and articles are
welcome but must include the author's full name
and address. Articles are published at the discretion
of the Editorial Staff, which reserves the right to
edit, and may not necessarily reflect the views of the
Editorial Board and/or the UOC of USA.
The deadline for each issue is the 1st of the month
prior to the publication date.*

POSTMASTER please send address changes to:
Ukrainian Orthodox Word
PO Box 495
South Bound Brook, NJ 08880

From the Editor's Desk...

In the course of our lives there are times when we see or hear these words: "Attention: Special Announcement," which make us a little nervous. When this announcement is shown or heard, we start to think about the worst that could happen. There are times when we could be watching the prime time news being reported and here it comes: breaking news, breaking news, a special announcement...

The pre-Nativity of our Lord season (St. Philip's fast) is that time of the year when the main message is that of hope for the entire world. The time after time we hear the quote from the prophet Isaiah: "Behold, the virgin shall conceive and bear a son, and they shall name him Emmanuel, which means 'God is with us.'"

This real breaking news is not only for the people of Israel, but also for all people at all times. Just like many of us, who are constantly waiting for good news, the Jewish nation has been waiting for this "Emmanuel time" since the time of Moses in Sinai when most of them felt "God with them".

Now the questions are, what do we do with the special announcement once we hear it? Do we decide just to divorce ourselves from the message in silence or to proclaim it from the rooftop? Once we receive the message, do we go back to sleep or follow our daily routine like it was "just a dream"? Do we keep the news to ourselves or go out to spread it to others?

The good news of Jesus entering into the history of our lives can be claimed and proclaimed only by the way we accept His Lordship over our lives.

There are so many people who are still waiting in fear instead of joy. Jesus Christ is the new beginning; this is one of the reasons that he is the Good News. He comes as a child full of new life and Spirit-filled ideas. He comes to energize the whole human race.

God came to enter in our lives, now he will be calling us to enter into His. Can we take that challenge?

Emmanuel is here to bring creation back on track. His message will be hope for the hopeless and mercy for the lost. God is not just the God of one race or nation founded on a manuscript, but a Person who will be in every heart and mind. In a sense He has landed in our hearts. There is no longer a distance between God and His children; He is with us – God is with us!

This is a "Special Announcement" all the way from the biggest network of the entire universe, the network of the Kingdom of God. As we welcome Emmanuel, may we also be messengers of the Good News. This is my Nativity wish to all of the readers of our Holy Church's monthly publication. Christ is born! Let us glorify Him!

Editor-in-Chief

(On the cover - St. Andrew the First-called Memorial Church. UOC of the USA Metropolia Center; South Bound Brook, NJ.

На обкладинці - церква-пам'ятник св. Андрія Первозванного. Духовний осередок Митрополії УПЦ в США; Савт Бавнд Брук, Н. Дж.).

PERMANENT CONFERENCE OF UKRAINIAN ORTHODOX BISHOPS BEYOND THE BORDERS OF UKRAINE

Nativity Message – 2005

Let us glorify and thank God the Father for He, in His great mercy, "sent forth His Son, made of a woman, made under the law, to redeem them that were under the law, that we might receive the adoption of sons." (Galatians 4:4-5)

Dearly beloved Clergy and Faithful of our Holy Ukrainian Orthodox Church beyond the borders of Ukraine and Brothers and Sisters of the Faith in Ukraine,

CHRIST IS BORN! GLORIFY HIM!

The world today, just as it was at the time of the Nativity of our Lord and Savior, Jesus Christ, is in so many ways enveloped in sorrow and gloom. This is because of the ravages of evil, the culture of death in our society, man's inhuman treatment of fellow man and the consequences of natural disasters. Just as our Lord came as the innocent child over two thousand years ago, however, He comes to us again in modern times bringing us salvation. God takes on our humanity so that we can be elevated to the divine, so that we can have life, peace and hope. Had he not come, we would have no cause for celebration at any time.

Because He came, we can now comprehend the compassion, the concern, the LOVE of God for all mankind and His desire to bring about our salvation. The Only-begotten Son is the center and cornerstone of all human and divine history and we celebrate His Incarnation not only on 25 December/7 January, but in all seasons, at all times and in all occasions. We celebrate it in the ways we share the LOVE. We celebrate the Incarnation in the ways we are willing to empty ourselves of pride and vanity enabling us to abandon our judgment and condemnation of our neighbor. We celebrate the Incarnation when we become Christ in the lives of others – expressing our concern and compassion for them regardless of their life circumstances. We celebrate the Incarnation when we cease resisting the gift of His Grace.

No one has ever exceeded the Evangelist John (the Beloved One) in his powerful description of the Incarnation/Nativity – the miracle of "God Eternal" (Boh Predvichnyj) who comes to us and reveals Himself to us in the Person of a tiny, vulnerable human Child. "In Him was life and the life was the Light of men" (John 1:4). John is telling us that in and through our Lord Jesus, God has made it possible for us to experience His Power and Love in the depths of our existence so that we may have fullness of life and the ability to share that fullness. We should notice, however, the unexpected turn John makes in the middle of his description! Turning from this description of Grace and Light and Life, John suddenly says, 'To His own He came, yet

His own did not accept Him" (John 1:11). Then just as suddenly, he returns once again to the scheme of Grace, saying, "And we have seen His glory. The glory of an only Son coming from the Father, filled with enduring love" (John 1:14). John is emphasizing the miracle of the persistence of God's Grace. In spite of the rejection, in spite of the resistance, He keeps coming, He keeps returning, He keeps trying to break through to offer us His love. And, as the Evangelist says, those who finally say "Yes," – those who receive Him – "He empowers to become the children of God" (John 1:12). No more beautiful or important Christmas story has ever been written. Nor more powerful example can be provided for our own lives.

Let us no longer resist the Grace, the Light and the Life. Let us boldly share it with an increasingly secularized society. Let us persist in our efforts to end war, in our efforts to proclaim the sanctity of all life – especially that of the innocent unborn, in our efforts to live in Christ's LOVE. "For

God so loved the world that He gave His Only-begotten Son, that whoever believes in Him should not perish but have eternal life. For God sent the Son into the world, not to condemn the world, but that the world might be saved through him." (John 3:16-17) Believe it!

As a result of the events, which unfolded in Ukraine one year ago, this season of miracles will forever be associated with the miracle of peace and love that unfolded before the eyes of the world in the sub-freezing streets of Kyiv during the Orange Revolution. May the faithful of the Church in Ukraine – our brothers and sisters in Faith and by blood for the majority of our faithful in the Diaspora – along with their leaders, political and spiritual, open themselves to the Grace, which unites all and heals all. They and you are in our continued prayers.

We greet you all during this Holy, Holy Season and pray that all the LOVE, Peace and Joy of the Christ-Child will fill your homes and lives throughout the coming new year.

+ CONSTANTINE

Metropolitan, Ukrainian Orthodox Church of USA and Diaspora

+ JOHN

Metropolitan-Elect, Ukrainian Orthodox Church of Canada

+ ANTONY

Archbishop, Ukrainian Orthodox Church of the USA

+ VSEVOLOD

Archbishop, Ukrainian Orthodox Church of the USA

+ IOAN

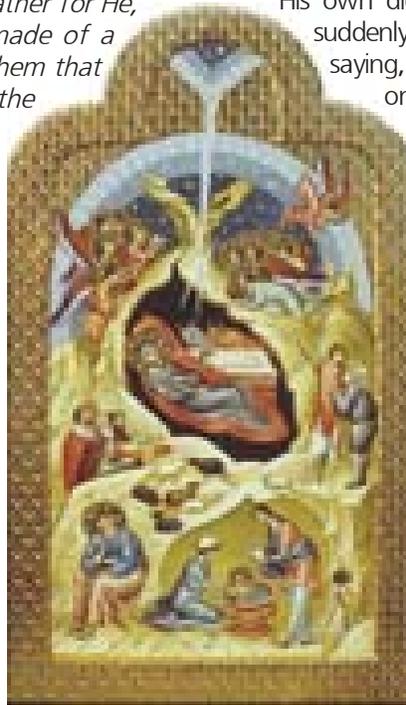
Archbishop, Ukrainian Orthodox Church in Diaspora

+ YURIJ

Archbishop, Ukrainian Orthodox Church of Canada

+ JEREMIAH

Bishop, Ukrainian Orthodox Eparchy of South America (UOC of USA)

ПОСТІЙНА КОНФЕРЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ЄПІСКОПІВ ПОЗА МЕЖАМИ УКРАЇНИ

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ – 2005 р.Б.

Славмо і приносимо подяку Богу Отцю, бо Він у Своїй великій мудрості "...послав Свого Сина, що родився від жінки, та став під Законом, щоб викупити підзаконних, щоб усиновлення ми прийняли". (Гал.4:4-5)

**ДОРОГІ Й УЛЮБЛЕНІ ОТЦІ ДУХОВНІ І ВІРНІ НАШОЇ
СВЯТОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ ПОЗА МЕЖАМИ УКРАЇНИ
ТА БРАТИ І СЕСТРИ ПО ВІРІ В УКРАЇНІ!**

ХРИСТОС НАРОДІВСЯ! СЛАВМО ЙОГО!

Як і в час Різдва Господа і Спаса нашого Ісуса Христа, так і сьогодні, світ оповитий смутком і темрявою. А це спричинене руйнуючими силами зла, суспільством опанованим ідеєю смерті, нелюдськими знущаннями людини над людиною та наслідками природних катастроф. Але так, як і 2000 років тому, Господь приходив до нас знов у сучасному часі в вигляді невинного дитятка, та приносить нам спасіння. Бог зодягається у нашу людськість, щоб ми могли піднятися до божественного, щоб ми отримали життя, мир і надію. Якщо б Він не з'явився, у нас не було б взагалі причини до святкування.

Але тому, що Він прийшов, ми можемо зараз зрозуміти милосердя, турботи і ЛЮБОВ Божу до всього людства, і Його бажання принести нам спасіння. Єдинородний Син є центром і наріжним каменем всієї людської і божественної історії, і ми святкуємо Його втілення не лише 25 грудня/7 січня, але у всі пори року, завжди, при кожній нагоді. Ми святкуємо Його втілення так, як ми розділяємо Його ЛЮБОВ. Ми святкуємо Його втілення тим, що охочі позбутися гордині і пихи, і перестати критикувати та засуджувати наших ближніх. Ми святкуємо Його втілення, коли стаємо Христом у житті інших – висловлюючи нашу стурбованість ними і співчуваючи їм у різних обставинах їхнього життя. Ми святкуємо Його втілення, коли перестаємо противитися Його Ласці.

Ніхто ще не перевершив Євангелиста Іоана ("Улюбленого") в його могутньому описанні Втілення/Різдва – таїнства Предвічного Бога, Який приходив до нас і являється нам в Особі маленького, безпомічного людського Дитяти. "І життя було в Нім, а життя було світлом людей" (Іоан 1:4). Євангелист Іоан каже нам, що у Господі Ісусі і через Нього, Бог уможливив нам відчуття Його Силу і Любов до глибини нашого існування, щоб ми могли мати повноту життя, і здібність розділяти ту повноту. Однак, слід зауважити, що несподівано Іоан міняє тон свого опису, переходячи від Ласки та Світла, і життя, він раптово каже: "До свого Воно (Світло) прибуло, та свої відцуралось Його". (Іоан 1:11). А тоді, так же раптово, він повертається ще раз до Ласки, кажучи: "Слово стало тілом і перебувало між нами, повне ласки і правди. І ми бачили славу Його, славу, як Єдинородного від Отця" (Іоан 1:14). Іоан підкреслює чудо довготривалості Божої Ласки. Наперекір відкиненню, наперекір відпорності, Він знов приходив. Він знов повертається. Він пробує добратися до нас і пропонує нам Його любов. І як говорить Євангелист, тим що врешті погоджується Його

прийняти, "Він дає міць дітьми Божими стати, тим, що вірять у ймення Його" (Іоан 1:12). Кра-

щого і важливішого різдвяного оповідання ніколи не було. Ані не може бути нам даний кращий приклад для нашого життя.

То ж не відрікаймося більше від Ласки, Світла і Життя. Розділяймо сміло ці дари із що раз більше світським суспільством. Продовжуймо жити у Христовій любові, продовжуймо наші старання закінчити війну та проголосувати святість людського життя, особливо життя невинних ненароджених. Бо "Бог так полюбив світ, що дав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ осудив, але щоб через Нього світ спасся" (Іоан 13:16-17). Вірте в це!

Внаслідок подій, що відбувалися в Україні рік тому, цей чудесний час буде назавжди пов'язаний з чудом миру і любові, що розвивався перед очима всього світу на морозних вулицях Києва під час Помаранчевої революції. Нехай вірні Церкви в Україні - наші брати і сестри по вірі і по крові для більшості наших вірних у діаспорі, разом із своїм проводом, політичним і духовним, відкриють свої серця Ласці, що всіх нас об'єднує і всіх лікує. За них і за вас ми постійно молимося.

Вітаємо вас усіх у ці святі святкові дні і просимо Бога, щоб ЛЮБОВ, мир і радість Новонародженого Дитятка-Христа наповнювали ваші домівки і ваше життя на протязі всього Нового Року.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВМО ЙОГО!

+ КОНСТАНТИН,

Митрополит Української Православної Церкви в США і діаспорі;

+ ІОАН,

обраний Митрополит Української Православної Церкви в Канаді;

+АНТОНІЙ,

Архієпископ Української Православної Церкви в США;

+ ВСЕВОЛОД,

Архієпископ Української Православної Церкви в США;

+ ІОАН,

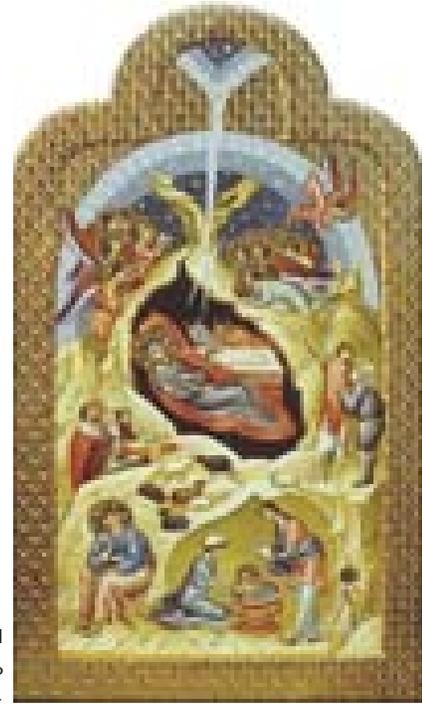
Архієпископ Української Православної Церкви в діаспорі;

+ ЮРІЙ,

Архієпископ Української Православної Церкви в Канаді;

+ ЄРЕМІЯ,

Єпископ Єпархії Української Православної Церкви в США на Південну Америку.

Радіємо!

Господь приходить

Юрко Гасій

до нас!

“Веселих свят!” — таке привітання можна почути в різних куточках планети напередодні Різдва Христового. Для мільйонів людей у світі Різдвяні свята чи не найвеселіші дні в році. Те душевне тепло, піднесення духа, які приносить вишесемська зоря у найхолоднішу і найтемнішу пору року, не можна порівняти ні з чим.

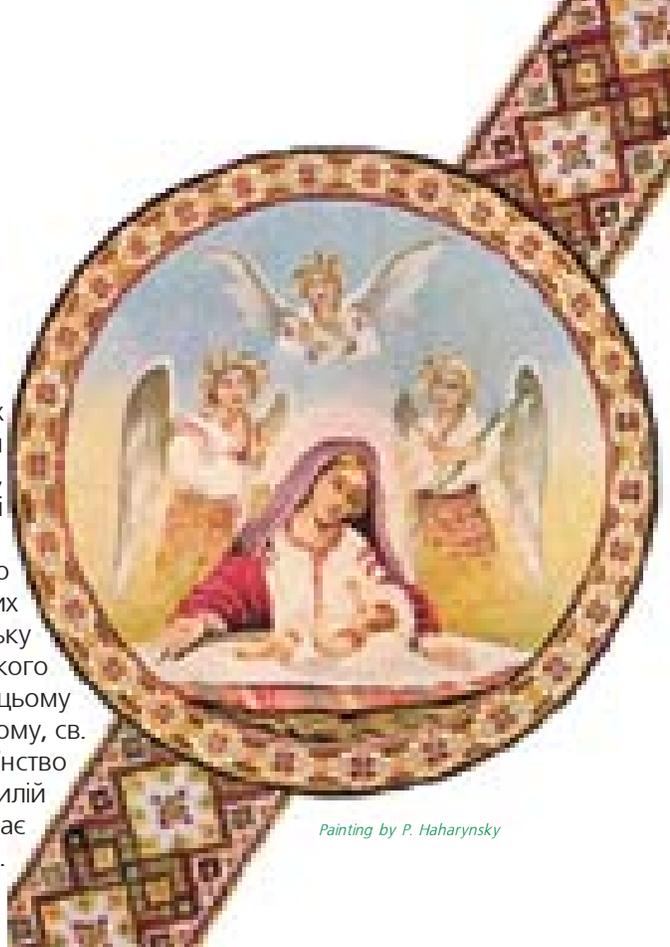
Свято Різдва Христового належить до найбільших свят нашого церковного року. Прихід на світ Божого Сина - це одна з найважливіших подій в історії людського роду. Ця подія започаткувала християнську еру. Тож погляньмо коротко на обставини установаження того великого празника і на історію у Православній Церкві. Велика заслуга в цьому належить трьом великим отцям Східної Церкви: св. Василю Великому, св. Григорію Богослову та св. Івану Золотоустому. Вони прийняли таїнство Воплочення Божого Слова з великою вірою і ревністю. Св. Василій Великий був першим, хто з Кападокії між 371 і 374 рр. починає святкувати Різдво Христове 25 грудня (7 січня). Під його впливом св. Григорій Богослов запровадив той празник у Константинополі 379 р. Св. Іван Золотоустий з великою ревністю 386 р. започаткував празник Христового Різдва в Антіохії.

Із запровадженням християнства в Україні свято Різдва Христового приходить і на наші землі. З цим святом в Україні пов'язана багата церковна традиція і народна обрядовість. Свята Церква щорічно готує своїх вірних до зустрічі Спасителя молитвою і постом. Для

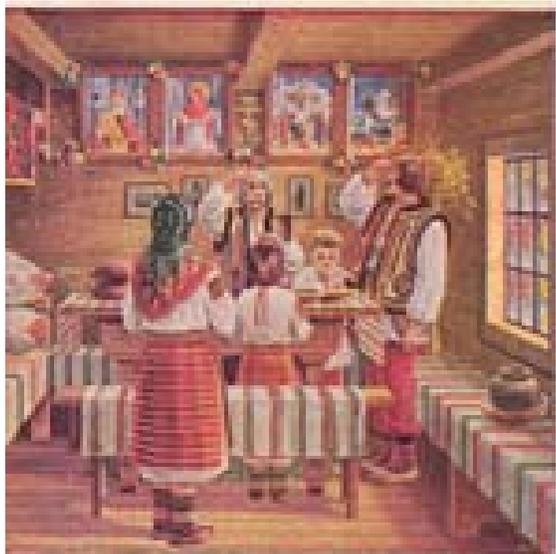
цього встановлено різдвяний піст — Пилипівку. Вершиною того святкового приготування є день Навечір'я Різдва, а вечір того дня називаємо Святим Вечором. Святій Вечір мач не лише свої глибокі за змістом церковні відправи, але передусім він багатий на символічні обряди та звичаї.

Цього дня - строгий піст. Крім посту, наші попередники приготувалися до Різдва Христового Сповіддю і Святим Причастям. Звідси впливає той глибокий святковий і духовний настрій у родині. Господиня дому порається, щоби гарно прикрасити свою хату та створити святковий настрій. Найбільше часу вона присвячує приготуванню Святої Вечері. Ця Вечеря, хоч і пісна, але багата, бо має аж дванадцять традиційних страв. Між стравами Святої вечері на першому місці - кутя, варена пшениця з медом. Пшениця є символом вічності, а мед — вічного щастя святих у небі. Господар вносить до хати дідух, який є символом урожаю, добробуту, багатства, а також — сіно й солому. Сіно є символом народження Христа. Коли вечеря готова, а на небі вже з'явилася вечірня зоря, батько засвічує на столі свічку. Вся родина, святково вбрана, спільно молиться і сідає до Святої вечері. Батько складає цілий родині побажання, ділячись із кожним просфорою, яка є символом Новонародженого Христа. Вечерю починають кутею та різними примовляннями.

Так святкували наші предки, так святкуймо й ми і тішмося Новонародженим Спасителем. І нехай у тій святковій симфонії голосно звучить коляда і нівою радістю розноситься на цілий світ, вихваляючи Предвічного Бога, що приходить до нас.

Painting by P. Haharynsky

Христос народився!

Через Воплочення до Обоожествлення...

Христос, говорячи про саме найбільше, що може зробити людина, про найвищу міру, до якої вона може вирости, дав нам заповідь любові: *ніхто не має більшої любові, ніж той, хто душу свою положить за друзів своїх...* І ось сам Господь і Бог наш втіленням Своїм виконав цей закон життя і любові.

Ми народжуємось до тимчасового життя, з нічого виникаємо творчим словом живого Бога, і через це тимчасове перебування стаємо причасними до вічності та входимо в життя вічне. Господь Бог наш Своїм втіленням із повноти буття, із торжествуючої повноти життя входить у забуття смерті. З повноти буття Він змушений бути у рамках грішного світу; будучи вічним, народжується в часі, щоб у цьому світі, вузькому і тісному, відірваному від Бога, жити, показуючи приклад того, як з дня на день можна віддавати життя за своїх друзів, і помирає, показуючи нам, що й смертю можна явити торжество життя.

Одна із стародавніх грецьких ікон представляє нам ясла вифлеємські не у вигляді ясел, а у вигляді жертовника, що складений із каменів, на яких лежить дитя, призначене на смерть; але не на випадкову, безцільну смерть, а на смерть жертви, яка спеціально і вільно приноситься Богові в ім'я очищення від гріхів, заради перемоги над самою смертю, для поєднання неба і землі.

Сьогодні вічний Бог народжується в часі; Безтілесний приймає плоть; Той, Хто за межами смерті входить в одласть смерті; сьогодні починається хресний шлях Господній; сьогодні являється нам жертвенна Божественна Любов. Сьогодні ясла вифлеємські передвіщають нам ту печеру, куди буде положений Господь наш Ісус Христос, знятий з хреста після мученицької смерті... І увесь життєвий шлях Господній є не чим іншим, як сповненням цієї заповіді любові, яка не знає меж, тої любові, яка своє життя віддає за друзів своїх.

Але чи тільки за самих друзів? Хто був другом Господнім, коли Він народився, хто дав притулок Матері, Яка сподівалася Дитини, та Йосифу, який супроводжував Її? Вони знайшли собі притулок серед звірів, і так було на протязі всього життя Христового. Коли в кінці Його земного шляху юдейський народ, людство виключить Його із міста людей, Йому залишиться тільки померти одинокою смертю на Голгофі. Шлях, розпочатий Господом "заради друзів своїх", є шляхом любові - але хто ж були ті друзі? Вороги - це не ті, хто нас ненавидить, це ті, кого ми, по сліпоті

серця і розуму, називаємо ворогами; Христос ворогів не знав. Всі люди, яких творче Боже слово покликало до буття, були Його братами і сестрами, були улюбленими Божими дітьми, що загубили свій шлях і який Він прийшов віднайти.

Він Сам дав нам образ, коли сказав, що добрий пастир залишає дев'яносто дев'ять овець, щоб іти на пошуки одної, що заблудилася і загубилася. Так і по відношенню до нас: тих людей, які називають себе ворогами Христа, Христос визнає як Своїх братів і сестер, як дітей живого Бога, Чийм Сином Він являється. Він ворогів не знає, для Нього немає ворогів, і тому за всіх і заради всіх Він став людиною; за всіх і заради

всіх Він живе з дня на день, віддаючи всі сили тіла і душі; і нарешті, за всіх і заради всіх після Страсної седмиці, після страшної Гетсиманської ночі, після знущань: страждань, після того, як Його зрадив близький ученик, а інші залишили, Христос вмирає на хресті за всіх і заради всіх...

І якщо ми - Христові, то ми повинні навчитися в цю урочисту ніч цього Христовому шляху. Сьогодні ми можемо покаюванням, тобто переминою думок і серця, увійти в Христовий шлях, можемо новими очима роздивитись довкола і з подивом побачити, що немає у нас ворогів, а є лише діти Христові, що заблудились, до яких нас посилає Господь життя, я, якщо потрібно, то й померти, щоб вони жили на віки вічні.

Ось про що говорять нам життя і смерть Христа, ось про що нам говорить Різдво - тобто народження живого Бога людською плоттю. Воно таке таємниче; здавалось би, ми бачимо свого Бога, ми можемо тримати Його благоговійно у своїх обіймах; але в цьому Втіленні нам відкривається Бог ще більш таємничий, ніж Бог Небесний, незбагнений людським розумом, а тільки відчутний серцем, тому що в Дитятку цьому прихована вся повнота невидимого, незбагненого Бога; дотикаючись серцем до Дитини, народженої у Вифлеємі, ми зі страхом розуміємо, що Він - живий Бог, Який став живою людиною заради нас самих. Міра любові Божої до кожного з нас, від останнього грішника і до самого святого праведника - це життя і смерть Сина Божого, Який став сином людським...

Заповідь нову Він нам дає, тим, що не тільки закликає нас любити, але й закликає любити друзів і ворогів, закликає любити всіх, і такою мірою любові, яка називається "віддати життя своє за друзів своїх"; визнати друзями тих, хто тебе другом не визнає, жити для них з дня на день, а якщо потрібно - заради них і померти з останньою молитвою на устах: "Господи, прости їм: вони не відають, що творять!"

The True Spirit of Christmas

by Joy Corey

I glanced at my watch and suddenly realized they would be here any moment. I really didn't know what to expect, but I did know whatever the outcome, it would be worth it.

The hands of my kitchen clock now struck 1 p.m., the hour I told everyone to be at my house, but there was no evidence of anyone yet. As I leaned into my refrigerator, I counted . . . 8, 9, 10 - there should be enough I thought. Finally, upon closing the refrigerator door, I could hear the sounds of little angels emanating from outside, exclaiming, "Hi Joy" as they peered at me through my floor-to-ceiling kitchen window, and I knew the hour I'd been waiting for had finally arrived.

As I opened the front door to my house, in their exuberant, free-spirited manner they all, with arms outstretched, reached to bring me down to their level in order that they might plant a kiss on my waiting cheek. I loved every minute of it.

So far, Libby, Andrea, Lisa, Paula and Christina had arrived, followed by Melanie who arrived minutes before Gina and Lisa (their sister Lila was at a birthday party, but she did manage to join us later). I was so excited. It was obvious I had never given much thought to what I was in for or I'd probably have thought twice about doing it. To tell you the truth, I'd do it over and over again - nothing could match the rewards of the day.

They were playfully jumping about and greeting each other when I interrupted their exchange of little amenities, the measure of which was determinable by their own littleness, and asked them all to wash their hands and come to the kitchen table.

With freshly washed hands they did as I had asked and I placed before

each one a piece of waxpaper onto which I set individual balls of dough displaying the assorted shaped cookie cutters, rolling pins and flour in the center of the table. Of course, the intention was to keep the flour on the table and the pins on the dough, but as nothing is guaranteed with children, in their inimitable fashion, the flour found its way to the floor and the rolling pins managed to contact a few heads under the guidance of a couple of small hands allowing the flour thereon to turn their otherwise dark hair to grey (a little premature).

No way were we, the Preschool, Kindergarten and First Grade class of St. Michael Church's Sunday School, going to embark on such a program without a little help. So with hands clasped, and heads bowed, my little angels turned to the Father in prayer, "Dear God, please watch over us as we make cookies for those less fortunate than us. Please make our cookies good so they will like them. Thank you Father for making this day possible. Amen."

And so we set about the business of making sugar cookies, butter cookies, chocolate chip cookies and peanut butter chocolate chip cookies. You never in your life saw such a variety of shapes and sizes, but the recipients of our Christmas goodies would only come to know that these cookies were made and delivered by angels whose special ingredient of T.L.C. (tender loving care) would make these cookies something far beyond the norm.

Naturally, with ten girls and three sets of cookie cutters, all ten wanted the Christmas tree at the same time or the Christmas bell - they weren't particular - they'd just naturally ask for whatever the other had. I'm now convinced the Diplomatic Corps would be best advised to hire me for I mastered the art of diplomacy that day.

As the first batch of cookies came out of the oven, their beautiful, awesome eyes lit up like Christmas trees upon viewing the "first fruits of their labor." Tears found their way

gently down my cheeks as I observed the pleasure in their faces. The silver balls, the green and red glitter - all the decorating equipment came out and my little angels produced the most beautiful goodies imaginable.

As the hands on the clock made their way towards the 4:30 p.m. mark, the girls realized they would not have time to package them all with red and green ribbons as we intended since their parents or rides would be arriving momentarily.

On their own initiative, realizing their prayers had been answered, they stopped and again bowed in a prayer of thanks to God for it was apparent He had been with them.

"Good-bye Aunt Joy." "Remember", I told them, "tomorrow is a big day for us - tomorrow we deliver our Christmas packages to the sick and suffering. God bless you - good-bye - I love you and remember who loves you." "We know, Jesus loves us."

As I stood in my driveway, again my eyes welled up with tears for the beauty of this day I knew could not be matched. What I didn't know then, was that its full beauty was yet to culminate.

The sun shone radiantly that December 16th, significant for the Glory of God which radiated in brilliance that day. As I approached the freeway entrance, I could see Carrie and her carload of Sunday School kids pass me by - we waved and the kids continued singing the Christmas carols we were practicing on our way. Miles later I passed Andy and Jackie with their carload and, oh my, there's John and his Sunday School kids - honk, honk!! and look who's behind me, Ted and Isabel and their precious cargo. Oh wow, this was fun!! I was so excited, but my excitement was not self-limited; my gang shared similar feelings.

After much winding and turning, the sign I'd been anxiously awaiting came into view as I read, "Sun Air Home for Asthmatic Children." We'd finally arrived at our first stop; we disembarked and gathered in the parking lot. Everyone began to unload the Christmas stockings filled with goodies that John Gantus had

gotten and the packages of comics which my sons had wrapped in red and green ribbons the night before and, of course, our prize possession - the homemade cookies which all the Sunday School children had made. Meanwhile, I went to see the head nurse to tell her we were here. She was happy to see us and assured us we were expected.

Finally, upon assembling on the stage in their mess hall, I could see how strange it all seemed to the children. The asthmatic children were quite wild, a direct result of the heavy medication of which they all were victim. Restlessness was rampant. Their overall appearance was tantamount to arrogance.

John began the program along with Carrie, our superintendent, and our voices burst into song. Sunday School teacher Isabel Turk intermingled with the kids in an effort to get them to participate. The skeptical looks melted into looks of pleasure as we won them over. Upon completion of our Christmas exalting, our Sunday School children passed out Christmas stockings, the comics and cookies and wished one and all a "Merry Christmas." Now it was time to gather ourselves together to sojourn to our next and final destination. It was clearly visible on the faces of our St. Michael's youth that they were proud of what they were doing.

Most of the kids that we sang to were now loaded on a bus readying to go off somewhere and a handful had climbed the stairs to enter the main building when they suddenly turned around and yelled back to us as we stood in the parking lot, "Merry Christmas and Thank You." The other asthmatics waved from the departing bus as their counselor who had been talking with a few of us Sunday School teachers exclaimed in awe, "That's unbelievable! Do you know these kids are so drugged up all the time and so hyper, it's been at least four years since I've heard them say "Thank You". I can't believe they took the time to stop and wave to you all, let alone to thank you and wish you a Merry Christmas." Those words were synonymous with the

comprehensiveness of our overt embassy of love.

My Sunday School class continued to talk about the experience in the car on the way to the Tarzana Convalescent Hospital, the experience deeply engraved in the pallets of their lives. They had just left the near beginnings of life and were now journeying to a vision of the near end.

Before too long, we were unloading the cars once more and gathering ourselves at the entrance to the hospital. As the door opened, a whole new world unfolded to most of the children - a world of old, sick, dying people. Most had never been exposed to this element before and for some it held a fright; for others a curiosity, and yet for others the realization of the facts of life.

Again, our conductor John commanded our voices to leap out in exaltation and our feet abandoned their stationary stance and we began to walk slowly down the corridors with Carrie pushing a cart, the resting place for our bags of cookies, and the children as they sang, delivered their prize cookie packages of red and green with a greeting of "Merry Christmas." In passing one of the rooms, my eyes got a glimpse of one of our young boys leaning over an old, sick, bedridden gentleman and as the little elf placed his package of cookies on this sickly elder's nightstand, I heard him say, in a whispering fashion into the peaked ear of the pathetic figure, "Merry Christmas and God Bless You. I left you some cookies on your nightstand." This vision lingered with me for a long, long time. I was witnessing the true spirit of Christmas.

As we strolled along the hallways, my heart filled with great joy, my eyes filled with tears. I heard a familiar sound from behind, "Mom, Mom!" I turned, "Mom, there was an old lady in that room over there and her hands were so shaky she couldn't button her gown so I helped her, Mom. She thanked me. I then gave her some cookies, she smiled and seemed so

happy." "Son, I'm sure she was. Your thoughtfulness brought her that happiness." The lesson of the experience far outweighed any Christmas celebration he could have been party to.

As we turned corridor after corridor, the anticipation of what the next turn held remained a mystery until its realization. Our voices were strong - our sense of pride was evident.

My spirit-filled brother in Christ, John, put his arm around me as we stopped by this "little old lady's" room and we harmoniously sang out, "O Little Town of Bethlehem..." To John's invitation that she join us, she motioned to her throat whereupon we simultaneously discovered she did not have a voice with which to sing. Our hearts bled and I knew John shared the same anguish as he indicated to her, "It's alright, we'll sing for you" and so we did - John, myself and The Spirit.

Upon turning what was to be the second to last corridor, my eyes lifted in the direction of the loudspeaker as the words of the speaking man's voice caught my attention, "We would like to thank the Sunday School of St. Michael Orthodox Church of Van Nuys for coming out here today to be with us in spreading some Christmas Cheer." It was apparent from the smiles on their faces and the glow in their eyes that observing the children was as important to these hospitalized souls as it was to the children themselves being there. We found many having the nurses shift them around in their wheel chairs and beds to position them within their eyes range of viewing the children. That voice over the loudspeaker made an overwhelming impact on me. I could not help but think we brought honor to our Patron Saint that day.

What best sums up the day for me was when one of the young boys turned to me upon exiting the hospital and said, "I feel like a saint for what I've done today." Christmas has a spirit all its own and so it was that it walked with us that December 16.

Joy is a member of St. Michael Orthodox Church in Van Nuys, California.

Свято Хрещення Господнього

о. Михайло Гонтарук

Наступним святом після свята св. Василя, як ми згадуємо в коляді: “а третій же празник — святе Водохрещца”, є Хрещення Ісуса Христа.

Коли Спасителю виповнилось тридцять років і коли настала та година вийти Йому зі своїм повчанням до людей, Він з Галилеї прийшов на річку Йордан до Івана Хрестителя, щоб охреститися.

Святий Іван, син Захарії і Єлисавети, являвся останнім із старозавітніх пророків. З раннього дитинства він перебував у молитві, пості і пустині. І тому, звістка про нього дуже швидко рознеслася по всій Юдеї. Проповідуючи про Христа, хрестячи людей в річці Йордан, Він говорив: “Я хрещу вас водою на покаяння, але Той, Хто йде за мною потужніший за мене: я недостойний понести взуття Йому! Він хреститиме вас Святим Духом і вогнем...” (Мт.3,11-12).

І справді, до йорданських берегів приходять у тридцятирічному віці людина і просить у Івана Хрестителя хрещення.

Спаситель занурюється у воду де люди омивали свої гріхи під час Іванового хрещення. З цього моменту Христос, кладучи початок Своїй Божественній місії, є у всьому подібний людині, крім гріха. Він, отримавши від Івана хрещення, торкнувся у річці Йордан людських гріхів для того, щоб спасти їхні душі, очистити їх від гріхів.

Також під час Хрещення Христа Спасителя було явлення Пресвятої Тройці, тобто, перший раз перед людьми відкрилось небо, перший раз почувся Небесного Отця голос і, у видимому голубинному вигляді явилася благодать Святого Духа, а втілений Син Божий хрестився, тобто відбулося Богоявлення.

Своїм Хрещенням наш Спаситель Ісус Христос почав справу спасіння людського роду від гріха. І тому, коли ми стаємо на земний, життєвий наш шлях, Господь охрестившись Сам, встановив нам таїнство святого Хрещення, через яке ми здобуваємо право унаслідити вічне блаженство у лоні Отця Небесного. Отже, ми повинні вірити у це благодатне хрещення, бо як велів наш Спаситель Своїм учням: “Ідіть же, навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я заповідав вам” (Мт.28,19-20), бо “хто увірує і охреститься, спасений буде” (Мк.16,16). Тому з цих слів Спасителя стає зрозумілим те, що хрещення є

немов двері у Церкву Христову, воно відкриває віруючій людині доступ до Божої благодаті, яка подається і в інших таїнствах.

Святкуючи сьогоднішнє свято Хрещення Господнього, де сам Спаситель Своїм Хрещенням в річці Йордан освятив воду для хрещення людей; тому в навечір'я Богоявлення і у саме свято, після Літургії, в пам'ять про хрещення Ісуса Христа у Йордані, Церква проводить чин великого освячення води. Місце де освячується вода прийнято називати Йорданою. А сама йорданська вода називається “Святою Водою”, яку Церква використовує для освячення храмів, будинків та інших споруд.

Напередодні свята Хрещення Господнього є строгий піст, а по народному святкується “Голодна кутя”, або другий Свят-вечір. У цей день люди нічого не їдять — постять.

Сідають вечеряти, коли вже засяє вечірня зоря. На вечерю подають пісні страви — смажену рибу, вареники з капустою і картоплею, гречані млинці на олії і кутю та узвар...

На другий день біля церкви святять воду. В окремих місцях України існує звичай окроплювати свяченою водою будівлі і кожну кімнату окремо. Кропить свяченою водою і худоба — корови, воли, вівці, коні...

Після освячення води, всі люди повертаються до своїх домівок. Поки менша або старша дочка подасть на стіл обідати, батько сухими васильками кропить свяченою водою все у хаті та в господарстві, потім бере ще крейду і пише хрести на дверях. Справившись з цим, вся сім'я стає і молиться тропарем свята “ Коли в Йордані хрестився Ти Господи...”, після того всі п'ють свячену воду. А за тим батько сідає за стіл, а за ним і вся родина.

Тому, святкуючи свято Хрещення Господнього, радіймо і веселімося, дбаймо, щоб наші серця були сповнені вірою і любов'ю до Господа Бога і до ближніх наших, скріпляймо надією наші серця на Боже милосердя. Будьмо наслідувачами в своєму житті віри, надії і любові Спасителя.

Religious Thought Compared and Contrasted to Orthodoxy

by Rev. Fr. Bazyl Zawierucha

"Who in the days of His flesh, having offered up prayers and supplications with strong crying and tears . . . though He was a Son, yet learned obedience by the things which He suffered." (Hb. 5:7-8)

Christian Science

With Seventh Day Adventism, Mormonism and Jehovah's Witnesses, Christian Science stands as one of the three really successful "homegrown" religions. Denying every fundamental Christian dogma, it presents itself to the public as a Christian denomination and appropriates a Christian vocabulary. The outward signs of Christian Science are two: Quiet reading rooms in the busy thoroughfares of cities and towns, and elegant, well-proportioned Georgian churches of red brick and white painted wood, both reminiscent of New England.

As with several other cults, Christian Science belongs to the Gnostic type of heresy. It represents an attempt to combine elements of Christian teaching with doctrines of other systems of faith - eclecticism. The attraction of such an eclecticism is due partly to the desire to combine non-Christian ideas with Christian ideas, or to winning outsiders by going as near as possible to their position, and in still larger part to the wish to understand and explain the Christian faith for thinking people.

We may note that Gnostic eclecticism has the following features. Their religion appeals to the proud rather than the humble in heart, for it claims to sum up the best in other religions and thus castigates adherents of the older faiths as old-fashioned. The appeal is largely to intellectuals and initiates and not to the great underprivileged multitudes of the world. Their philosophy is almost always pantheistic and shares the characteristic weakness of that outlook. For example, it despises the body which for the Christian is the temple of the Holy Spirit. It teaches an automatic immortality which makes an end of moral interpretation of history. It depersonalizes God so that He becomes an "essence" or a "principle" and ceases to be a Person. Consequently, it despises history and the world as illusory and shows an ostrich-like optimism towards sin.

The founder of Christian Science was Mary Baker Eddy, born on a New Hampshire farm in 1821. She spent a childhood plagued by sickness and "fits". Widowed at a young age, her hysterical attacks were aggravated and she dabbled in poetry, mesmerism (hypnotism) and spiritualism for some years. Eventually she married an itinerant dentist by the name of Daniel Patterson.

In October, 1862, Mary Baker Patterson presented herself to Phineas P. Quimby, a famous healer in Portland, Maine. He informed her that her animal spirit was reflecting its grief upon her body and calling it spinal disease. He then dipped his hands in water, rubbed her head violently and sent her into a hypnotic (mesmeric) sleep. When she 'awoke' her pain had disappeared. She explained to Quimby that her disease was cured by the healer's understanding of the truth of Christ and not by Quimby's mesmerism. Most significant in this incident is the attribution of the healing to God. This is the basis of Christian Science, rather than the use of nonphysical modes of treatment.

In 1875 there appeared the first edition of her "textbook", *"Science and Health With Key to the Scriptures"*. Christian Scientists consider the work inspired. In it she teaches a garbled pantheism which denies the reality of matter, evil, sickness and death. These were not created by God and therefore constituted simply errors of mortal mind. Remove the erroneous conceptions and you remove the suffering and defeat the grave. Man's purpose in life is to free himself from these errors of mortal mind through application of the laws she had discovered. Once freed, he could find himself healthy, sinless and immortal.

Her third venture into matrimony involved Asa Gilbert Eddy and transferred her activities to Boston. Here she founded the First Church of Christ, Scientist. In Boston she managed to interest the wealthier classes for whom the cult would exert a perennial appeal. She founded a college in which Christian Scientists would be trained, a famous newspaper published (*The Christian Science Monitor*), and an international religious organization.

Mary Baker Eddy died of pneumonia on December 3, 1910 at the age of 89. Most of her fortune went to her church. Her cult had no provision for funeral rites. Probably 100,000 people called her Mother or Leader at the time of her final "succumbing to error of mortal mind". Over 3,200 churches and organizations in the world now acknowledge her as their spiritual leader.

Christian Science is a cult for city ladies. Perhaps three out of four Scientists are women. The church is strongest in California, Illinois, New York, Ohio and Massachusetts. Few cults promise devotees a boost up the social ladder, but Christian Science proves to be an exception.

What are the basic tenets of Mrs. Eddy's thought?

One of her summaries is used in every Christian Science service and is memorized by every Christian Scientist, a proof of its central significance as a creed. It reads thus: "There is no life, truth, intelligence nor substance in matter. All is infinite Mind and its infinite manifestation, for God is All-in-All. Spirit is the real and eternal. Matter is the unreal and temporal. Spirit is God, and man is His image and likeness. Therefore, man is not material: He is spiritual." (*Science and Health*, p. 468).

It will be immediately apparent that her system rests on four categorical denials. She seems to deny the existence of matter, pain, evil and death. It is, of course, one thing to say that matter is not eternal. It is quite another to deny its ultimate reality. At the very outset it makes absurd the central Christian doctrine that the Word of God became flesh and dwelt among us. For the Christian matter is not evil, but rather its misuse is. Indeed, the Christian recalls that according to the Book of Genesis when God had created the material world, he declared it to be "good".

In the second place, Mrs. Eddy denies the ultimate reality of pain and sickness. The heart of the Christian Gospel is that we have a Suffering Savior and that by faith in Him we are able to transform suffering into blessing, sin into righteousness, and death into eternal life. How Christian can a faith be which denies the reality of the Cross, the very basic symbol of Christianity?

In the third place, Christian Science denies the reality of evil and sin. To assert that sin does not exist, except as an illusion, is virtually to deny the saving work of Christ and to make his Death and Resurrection mere fantasies. In the Scientist's eyes, either Jesus' desire to redeem mankind and obtain forgiveness for their sins was an error, or, at the very least, He came only to prove that our belief in sin was mistaken.

Fourthly, the existence of death is denied. Mrs. Eddy asserts: "life is real and death is the ultimate illusion." This claim is in open contradiction to the Christian Faith which is born out of the Resurrection, when Death was conquered rather than evaded by the Risen Lord.

Furthermore, the cult disavows the Christian teaching on the Trinity, whereby Jesus only demonstrates Christ and proves that Christ is the "divine idea of God - the Holy Ghost,

or Comforter" (*Science and Health*, p. 332). By declaring that Christ is an eternal idea and merely its temporary form, the cult departs from Orthodox teaching of the Trinity in both the scriptures and ecumenical councils.

Mrs. Eddy denies that Jesus actually died upon the cross, thereby renewing the ancient heresy of Docetism. At one point, she even claims to have understood the Christ-event better than the Apostles: "Jesus' students, not sufficiently advanced fully to understand their Master's triumph, did not perform many wonderful works until they saw him after His Crucifixion, and learned that He had not died" (*Ibid.* p. 45).

Practically all basic beliefs, Orthodox, Catholic and Protestant, are disavowed by the cult. Christian Science rejects the idea of a personal God, the Trinity, sin, the devil, the atonement, the Resurrection, the Divinity of Christ, judgment, heaven and hell. This must raise serious doubts about the appropriateness of the term "Christian" in the title of their movement. They do not baptize members and observe only two spiritual communions a year. At these communion services there is no bread or wine. The worshipers only spend a few moments in silent prayer. Mrs. Eddy prepared no ritual for marriage in her church. Christian Scientists seek the services of Protestant ministers or civil officials when they wish to be married. Of course, the church prescribes no burial ritual since this would imply the possibility of death.

Significantly, although Christian Science has great sums of money at its disposal, opulent premises, and enthusiastic workers, it is rarely found bringing its mission of health and happiness where it is most needed - economically depressed areas. There is little interest in the social implications of the Christian Gospel, little concern in building orphanages, old-age homes for the poor, etc.

Its wealth and educated devotees, impressive temples, and dignified publications make good impressions upon the public. But a taste of "Science and Health" disenchant an inquirer. Few can dissuade themselves from the common sense view of life and the world around them. The facts of measles and murder and mortuaries which are denied by the Scientists are self-evident and undeniable to most of mankind.

ORDINATION ANNIVERSARIES

JANUARY

V. Rev. Fr. Myron Mykhaylyuk - January 2, 1977
 V. Rev. Fr. Paul Bodnarchuk - January 3, 1993
 Rt. Rev. Archimandrite Raphael - January 8, 1995
 Rev. Fr. Paul Martin - January 20, 2001
 Rev. Fr. Harry Linsinbigler - January 25, 2003
 V. Rev. Fr. Gerald Ozlanski - January 25, 1987
 Fr. Deacon Nicholas Shapoval - January 25, 2003
 V. Rev. Fr. Michael Hutnyan - January 27, 1955
 Rev. Fr. Myroslav Schirta - January 30, 1998

MAY GOD GRANT TO THEM MANY, HAPPY AND BLESSED YEARS!

Релігійні думки в порівнянні і протистав- ленні Православ'ю

о. прот. Василь Завірюха

“Він за днів тіла Свого з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, що від смерти Його міг спасти,- і був вислуханий за Свою богобійність. І хоч Сином Він був, однак навчився послуху від Того, що вистраждав був.” (Євреїв 5:7-8)

СЕКТА “ХРИСТІАНСЬКА НАУКА” (CHRISTIAN SCIENCE).

“Християнська наука”, разом з “Адвентистами Сьомого Дня”, “Мормонами” та “Свідками Єгови” рахується однією із дійсно успішних “доморощених” релігій. Заперечуючи всі основні християнські догми, вона все таки представляє себе загальною, як християнська секта та привласнює собі християнську термінологію. Вона має дві зовнішні прикмети: тихі читальні серед гучних перехресть більших і менших міст та елегантні, пропорційні григоріанські церкви з червоної цегли, з на біло помальованими дерев’яними оздобами. І одно і друге нагадує Нову Англію.

Як і декілька інших сект, “Християнська наука” належить до гностичної єресі. Вона представляє собою спробу, поєднати елементи християнської науки з доктринами інших систем вірування — т.зв. електицизм. Такий електицизм імпонує частинно своїм намаганням пов’язати нехристиянські ідеї з християнськими, здобуваючи нових прихильників ідучи їм назустріч, а найбільше своїм намаганням зрозуміти і пояснити християнську віру думаючим людям.

Можемо ствердити, що гностичний електицизм має такі прикмети: ця “релігія” імпонує гордим людям, а не людям з покірним серцем, бо вона твердить, що вибирає найкраще з інших релігій, і тим самим ставить тих, що дотримуються давніх релігій, у категорію “старомодних” Це імпонує здебільшого “інтелектуалам” та нововведеним, а не загалу непривілейованої

більшості світу. Їхня філософія майже завжди пантеїстична, і поділяє характерні слабості цього напрямку; наприклад, вона зневажає людське тіло, яке для християнина є храмом Духа Святого; вона проповідує автоматичне безсмертя, а це ставить крапку над моральним наświetленням історії; вона позбавляє Бога особистості, так, що Він стає “суттю” чи “принципом”, і перестає бути ОСОБОЮ; вкінці, вона зневажає історію і світ, вважаючи їх уявними, і трактує гріх з оптимізмом страуса.

Основником “Християнської Науки” була Мери Бейкер Едді, що народилася 1821 р. на фермі у Нью Гемпшир. Її дитинство пройшло в частих

захворюваннях і “припадках”. Коли овдовіла в молодому віці, її істеричні приступи погіршали. Декілька років вона пробувала займатися поезією, гіпнотизмом та спірітуалізмом. Згодом вона вийшла знов заміж, за зубного лікаря Данієла Патерсона.

У жовтні 1862 р. Мери Бейкер Патерсон звернулася до відомого “лікаря” Пінея П. Квімбі в м. Портленд, шт. Мейн. Він поінформував її, що її “звіринний дух” відображував свій смуток на її тілі, і назвав це хребтовою недугою. Тоді він вмочив свої руки у воду і дуже міцно потер її голову, що її загіпнотизувало. Коли вона збудилась із цього “сну”, її біль голови зник. Вона пояснила п. Квімбі, що її вилікував не його гіпноз, а те, що він зрозумів правду Христову. Найважливішим у цьому випадку є те, що uzдоровлення приписано Богові. Це й створило основу “Християнської науки”, а не застосування нефізичних способів лікування.

У 1875 р. появилася перше видання її навчальної книги “Наука і здоров’я з ключем до Святого Письма”. Члени секти “Християнська Наука” вважають цей твір натхненним. В ньому авторка проповідує перевернутий пантеїзм, що заперечує дійсність речовини, заперечує зло, недуги і смерть. За її розумінням, це все не було створене Богом, і тому становить лише помилки смертного людського розуму. Якщо скасувати ці помилкові поняття, то тим самим зникнуть страждання і перемога смерті. Завданням людини в житті є звільнити себе від цих помилок смертного розуму за допомогою винайдених нею законів. Так звільнена людина стала б здоровою, безгрішною і безсмертною.

Втретє пані Едді одружилася з Азою Гілбертом Едді, і в зв’язку з цим перенесла свою діяльність до Бостону. Тут вона заснувала “Першу Церкву Христа-Науковця”. В Бостоні вона зуміла зацікавити своїм рухом заможніші класи, яким цей культ особливо імпонував. Вона заклала коледж, в якому мали вишколюватися

“Християнські науковці”, відомий часопис “*The Christian Science Monitor*” і міжнародну релігійну організацію.

Мери Бейкер Едді померла 3 грудня 1910 р. від запалення легень, проживши 89 років. Все її багатство пішло на її “церкву”. Її культ не передбачив ніякого похорного обряду. У час, коли її таки перемогла “помилка смертного людського розуму”, мабуть біля 100,000 людей називали її “Матір’ю” і “Провідницею”. У сучасний час, поперх 3,200 церков і організацій по всьому світі визнають її за свого духовного провідника.

“Християнська наука” є культом міських дам. Біля трьох четвертин її “віруючих” є жінки. Ця “Церква” є найміцнішою в Каліфорнії, Іліной, Нью Йорку, Огайо і Массачусетс. Мало який культ обіцяє своїм прихильникам піднести їх статус на суспільній драбині, але “Християнська Наука” в цьому випадку є винятком.

В чому ж полягає магнетизм думок пані Едді? Один з її підсумків вживається в кожній відправі “Християнської науки”, заучується напам’ять кожним членом, і це доказує, що на ньому зосереджена вся “віра”. Він звучить так: “У матерії немає життя, правди, розуму, ані підстави. Все є безконечний Розум, і його безконечне виявлення, бо Бог — це все. Дух є дійсним і вічним; матерія є недійсною, тимчасовою. Дух — це Бог, а людина Його образ і подоба. Тому людина не є матеріяльна, а духовна.” (*“Наука і здоров’я”*, ст.468).

Стає безсумнівно ясным, що ця наука пані Едді опирається на чотириох запереченнях. Вона буцім то заперечує існування матерії, болю, зла і смерті. Але одно — сказати, що матерія не є вічною, а друге — заперечувати її остаточну дійсність. Із самого початку вона робить центральну християнську доктрину, що “Слово (Боже) стало тілом і перебувало серед нас”, абсурдною. Для християн матерія не є сама по собі зла, а зле є зловживання нею. Справді, християнин знає, що згідно з Книгою Буття, коли Бог створив матеріяльний світ, Він проголосив, що той світ є ДОБРИЙ.

По друге — пані Едді заперечує остаточну дійсність болю і недуги. Ядром християнського Святого Письма є свідомість, що наш Спаситель страждав, і що через віру в Нього ми можемо перетворити наше страждання на благодать, гріх на праведність, а смерть на вічне життя. Як може якась конфесія називатися християнською, коли вона заперечує дійсність хреста, основного символу Християнства?

По третє - “Християнська Наука” заперечує існування зла і гріха. Запевняти, що гріх існує лише як ілюзія, рівнозначне запереченню спасаючого посланництва Христа і називає Його смерть і воскресіння лише фантазіями. В очах “Християнського науковця” прагнення Христа викупити людство та отримати прощення його гріхів було помилкою, хіба що Він прийшов лише для того, щоб доказати, що наше переконання в тому, що гріх справді існує, було помилкою.

По четверте — заперечується існування смерті. Пані Едді запевняє, що “життя є вічне, а смерть є лише крайньою ілюзією”. Це твердження відкрито проти-

речить Християнській Вірі, яка постала з Воскресіння, яким Воскреслий Христос переміг смерть, а не уникав її.

Далі - цей культ не признає християнського визнання Тройці вважаючи, що Ісус лише представляє Христа, і доказуючи, що Христос є “Божественною ідеєю Бога-Святого Духа, або Утішителя” (*“Наука і здоров’я”*, ст.332). Проголошуючи, що Христос є вічною ідеєю, а Ісус лише його тимчасовою формою, даний культ відходить від Православного вчення Халкедонського Собору, що відкинув такі самі погляди, представлені тоді Несторієм.

Пані Едді заперечує, що Ісус в дійсності помер на хресті, відновлюючи цим самим давню єресь Докетизму. В одному місці вона навіть твердить, що вона зрозуміла подію щодо Христа краще, ніж самі апостоли: “Учні Ісуса, будучи не досить освіченими, щоб зрозуміти повністю триумф свого Учителя, не творили ніяких чудових діл, аж доки не побачили його після розп’яття, і довідалися, що він не вмер.” (Ibid, ст.45).

Цей культ заперечує фактично всі основні вірування: православні, католицькі і протестантські. “Християнська Наука” відкидає ідею особистого Бога, Тройці, гріха, диявола, покутування, воскресіння, Христову Божественність, Страшний суд, небо, і пекло. Це наводить поважний сумнів на те, чому вони називають свою науку “християнською”. Вони не хрестять своїх членів і мають лише дві відправи “духового єднання”, на яких немає хліба і вина. Присутні лише проводять декілька хвилин у тихій молитві. Пані Едді не підготувала в своїй церкві ніякого ритуалу для шлюбу. Члени, бажаючи одружитись, вишукують для цього протестантських пасторів, або беруть цивільний шлюб. Очевидно, в них немає ритуалу для похорону, бо це припускало б можливість існування смерті.

Цікаво, що хоч “Християнська Наука” розпоряджається великими сумами грошей, має розкішні приміщення і працівників, повних ентузіазму, вона рідко коли знаходиться там, де її найбільш потрібно було б — у нетрях. Вона мало цікавиться застосуванням християнської “Доброї Новини” у суспільстві, мало зацікавлена в побудові сиротинців, домів для старших віком, бідних і т.д.

Багатство, членство з освітою, краса їхніх храмів та чудове оформлення видань роблять на загал людей добре враження. Але коли добре вчитатися у “*Науку і здоров’я*”, то трудно відкинути здоровий глузд у поглядах на життя і навколишній світ: недуги, вбивства і смертність говорять самі за себе.

*“Багато сект
появляються просто тому,
що існуючі Церкви
втратили свій первісний запал.”*

Is It a sin to skip Liturgy on Sunday?

Part
II

How Does a Person Start Coming to Church More Frequently?

by Fr. Harry Linsinbigler

We must realize that this is mostly about habits and priorities. In Scripture we read a little question and answer priority assessment session that we need to have with ourselves: "What shall I render to the Lord, for all his benefits to me? Answer: I will offer the Sacrifice of Thanksgiving (literally Eucharist) and will call on the name of the Lord, I will pay my vows to the Lord now in the presence of all His people."

In thinking of those who do not take the Church seriously, St. John Chrysostom laments the people who are nominal Orthodox Christians and do not come regularly to Church and their excuses: "How I am distressed when I called to mind that in festival days the assembled multitudes are like a broad expanse of the sea. But now, not even the smallest part of those multitudes is gathered here today. Where are those who oppress us with their presence on feastdays? I look for them, and am grieved on their account when I mark what a multitude are perishing of those who are in a state of salvation; how large a part of the Body of Christ is like a dead and motionless carcass! They, perhaps, make the summer season their excuse. I hear them saying, 'The heat is excessive; the sun is intolerable; we cannot bear the heat and confined space.'" Such excuses are foolish, without basis. When you have spiritual wells and rivers, are you afraid of material heat? No, in the market, where there is much turmoil and crowding and scorching wind, how is it that you do not suffocate and find the heat an excuse for absenting yourself there? It is plain that these silly excuses are the offspring of indolence and of lethargic disposition, destitute of the grace of the Holy Spirit."

The truth is that most people do not come to Church because it is not part of their weekly "habit." We are creatures of habit, and bad habits and lazy habits are hard to break. We justify our bad habits by making excuses that really do not rationally fit in with the whole picture in our lives. The truth is, that you simply need to make it a part of your life instead of a thing that you do "if you get around to

it." If you put God first, and come to His House to visit Him, everything else will fall in line in our lives. We have so many excuses for not coming to Church that are unacceptable.

Even I, as a priest, and to my own shame, find reasons to say a shorter prayer than a longer prayer, and often I find myself busied with other aspects of the ministry, rather than centering my life around being with God in prayer and sacrament, which sets the tone of the day, and on Sunday, the tone of the week. As one bulletin from another church that I have read stated recently, "people should not require an invitation from their own church before they attend." Again, I try to put a little more faith in human nature.

Old habits, such as sleeping in on Sunday morning, are habits. And habits are "hard" to break. But there are also good habits that we can make for ourselves to give priority to church, such as going out on Friday night rather than Saturday so that you can make the Lord's Day a priority in your life again. We base our lives on routine, and if church has fallen out of the routine (or only penciled in at holidays), then it will take some discipline to get back into the routine. Actually, they are not that hard, but it requires you to reprioritize your life, put God, and His ordinance that we are not to "forsake the assembling together of the saints". But the problem is, that if you do go, often, instead of trying to turn the hardness and spiritual laziness of our hearts around, we will find excuses not to go regularly. We hear of gas prices and this and that and the other thing: Many reasons not to come to services. "There are too many hypocrites" is one excuse, or "the church services are too

long” is another” or “the church services are not long enough” or “they are not in the language that I want it in” is another. “Sunday mornings are a real inconvenience for me, couldn’t the Lord have risen on some other day?” Does He not know I have things to do and need my sleep?” Or perhaps the reason is there are some people there that you just cannot stand. Or perhaps that the pews are uncomfortable. Or perhaps when your child makes a little noise you get a glaring look from people. Well, your pastor will not let you get away with this last excuse. Bring the kids. If they sing out of key, so be it. If they fuss a bit, so be it. Do not be embarrassed, it happens. But if you do not bring them regularly, do not expect them to behave right away. They need to get used to new routines as well. If you get a glaring look from people (which Pani and I have with all 3 of our kids in every parish we have been at), so be it. Pay no mind. It is a simple few of the many, and may be a simple aberration, and, above all, what God thinks is far more important than what other people think. Do not let this keep you at home, for, far worse than the glare of men because of a little noise, is the disappointment from God when you keep your children away from the Church. But the Lord is smiling greatly when you are at Church even if your kids are making noise. Of course, parents need to be strong enough not be embarrassed easily, and to patiently but firmly teach them to behave. If they have not been in Church for a while, it will take a few weeks for them to adjust, for this to be a home away from home. Fellow parishioners and parents need to give them this latitude. The fact is that if they do not behave in church, it is because you do not take them often enough. Begin taking them regularly, firmly but lovingly discipline them. If they are younger, make sure that every Sunday is a full family day after Church, showing them that with Church comes togetherness, celebration. If things are awkward for a few weeks, this is nothing shameful: Kids are not built with instructions, and sometimes older folks tend to forget that younger people need to be guided, but they also need accepted. Is everyone making sure to not have partiality with regard to age or disposition, to invite them to sit with you or some form of caring beyond just the nod or the hello?

“But Father, how do I get the kids to behave? They are better now that I’ve been bringing them regularly, but there are still problems.” To answer this I will share with you a part of an article I found:

Finally, if you’re struggling with your own young children during the Liturgy, do not lose heart. We have all been there. Our children in the 1990’s (2000’s) are not wired any differently than children in the 4th or 17th Centuries, and somehow they all made it through, too, nurturing their children into mature Christian adults. It is a difficult task for the parent, but crucially important for you to find the proper balance: you must somehow immerse your children in our worship as much as possible, but without creating negative sentiments on their part. In some cases this may involve your stepping out for a time during the service. Steve and I called

this period our “yo-yo years,” since it seemed we were always walking in and out of the narthex with our little ones. You may also consider moving forward as your child(ren) are able to sit somewhat more quietly near the four year old range. There is a lot more to see up front – the acolytes, the priest, etc.

You may also want to chat with a family whose older children behave well in Church, or whose older teens or young adults are still active in Church life. I believe that you’ll find that they brought their children to the Divine Liturgy regularly as infants, toddlers, and young children, even if it was a struggle, and even if the children did not entirely “understand” everything that was going on. As with all parenting issues, understanding the “big picture” over time makes the immediate difficulties with young children far more tolerable and worthwhile. (<http://www.stpaulsirvine.org/html/familyworship.htm>)

If you find that the younger child (yo-yo years) seemingly fusses at around the same time every Sunday (particularly the homily/sermon), do not wait until they fuss to take them out. Look for warning signs. Otherwise they are learning that they must misbehave in order to get a break! What an awful thing to teach a child! Parents, take turns, so that one of you can hear the sermon and relate it back to the other spouse later, and then vice versa the next week. And do not let them simply go outside and play. Carefully make sure that their break is also an experience of faith. I firmly believe that distractions such as toys and snacks are a mistake. I know this from experience. Walk them around the narthex, with warmth and affection show them the icons. Take them for a bathroom break if they need one. If you need to take them outside because your parish does not have much of a narthex, or for some other reason, make sure to remind them that the butterfly that flies by was created by God. Make sure to cross yourself with them each time you come across the threshold of the church. Make sure to point the clouds out to them one time, and tell them how a cloud overshadowed Mt. Tabor at the transfiguration. Look out towards the hills or mountains and quote Scripture: I lift my eyes up to the hills to the Lord from whence my help comes. Do not “distract” them from a life of God. It is the responsibility of each parent to know enough about the Faith to be able to guide and teach their children when they are young, and to teach them to love the Church, to behave in and out of Church (generally children who are expected to be well behaved in other places are not tough to discipline in Church), so that discipline is not something that just happens “at Church.” That will make them not want to come. Finally, make sure that you pray every day with your children, and get involved in parish youth activities. It is my observation that, if children have good mentor relations with adults in the church and good fellowship with their peers then, most often, it is the children bringing the parents to Church, and not the other way around! God bless!

Spirituality: Play and the Young Child

This article explores the relationship among play, religious education, human development and spirituality. The author is a certified Child Life Specialist and in this capacity deals with the psycho-social needs of the hospitalized child, and is the wife of an Orthodox priest and mother of three children.

Spirituality, our pilgrimage towards the Kingdom of God, begins through the loving creation of a Creator, "For You formed my inward parts, You knit me together in my mother's womb... You know me very well; my frame was not hidden from You, when I was being made in secret... Your Eyes beheld my unformed substance; in Your Book were written, everyone of them, the days that were formed, when as yet there were none of them..." (Ps. 139:13-15a; 16)

Man, created in God's image and likeness, sinned and needed to be reborn and brought back into communion with God. Through the waters of Baptism this rebirth takes place and we are reintroduced on our pilgrimage towards the Kingdom of God. Orthodoxy is the Church in pilgrimage and her spirituality encompasses a total experience of mind, heart, soul, senses and body. Our faith has no age boundaries and young children need to experience their faith like every other Orthodox Christian through a total giving of one's self. The way a young child begins to understand and to love his faith is through the process known as "PLAY".

Psychologists have looked at children's play, especially the play of young children, from two different points of view. On one hand, play is seen as a window into the child's emotions. The language of play is the words of feelings. Secondly, play is seen as a way of learning about the social roles and relationships, objects, facts involving his social and material world. Both points should highlight the importance of play for the child's development. They should be seen not as competing, but as two essential aspects of children's play.

As R. E. Hartley states, "to read the language of play is to read the hearts and minds of children."

As parents or caregivers have the responsibility to provide our children with basic survival requirements of food, care and shelter for normal and healthy living, so likewise, children need a wide variety of play to stimulate emotional and mental growth. Through play children exercise and develop their growing bodies. They learn muscle control and coordination. They move from a helpless infant to the latency stage of accomplishment and competence.

Play stimulates more than a child's muscle development. It involves the mind and emotions. Children don't just jump, bang, run or bounce. They jump with joy, they bang with anger, they run with fear, they bounce with excitement. They play out their emotions and thoughts, and it provides children with a way to understand the world around them. A distinguished scholar of child growth and development explores and manipulates whatever he can manage to transform imaginatively into equivalents of the adult world." A child through play recreates his real life experiences and attempts to come to terms with the complex adult world.

As adults, perhaps each of us have certain feelings concerning "appropriate" behavior during the Divine Services. The child's "house has many mansions, "including a spiritual life that grows, changes and responds constantly during the many life experiences that surround them. Children do not separate work from play, but to them play is their work, entertainment and important business. If we observe the play of children

with this in mind, we will begin to see play in new dimensions. The word Liturgy literally means a public work, where we as community come together in a relationship with God and offer ourselves in a sacrifice of praise. The Liturgy is not an exercise in academics, but each of us becomes involved with Liturgy on our own level. The Liturgy is a "playground" to all ages. It fulfills the young child's emotional needs and provides her with a cognitive learning of her faith as she grows in relationship with God. That relationship changes and progresses and therefore, regular attendance at the Divine Liturgy is absolutely essential. Haphazard attendance at Liturgy stunts the spiritual development of the child because basically what is essential to life is denied.

In the child's spirituality, playing is taken as seriously as praying to God. For example, our seven year old daughter sitting in the pew during Divine Liturgy looking through a book, "seemingly inattentive" to Liturgy, but is actually absorbing the worship around her, through the smell of incense, the movements at the altar, the singing of the choir, and the sight of the community in prayer. Looking more closely, you will observe her singing the responses, blessing herself, making appropriate eye contact with the altar and enjoying the beauty that surrounds her. Through the natural stages of life a child deepens her understanding of what she has previously experienced by a consistent attendance and participation in the Divine Liturgy, the festal celebrations, the seasons of fast, the receiving of the Eucharist and the experience of the various services. The spirituality of the child develops and deepens as God relates to her and she relates to God in the "playground of the Liturgy."

Remember! Jesus said, "let the children come to me, and do not hinder them; for to such belongs the Kingdom of Heaven." And He blessed them..." (Mt. 19:14-15).

50 YEARS OF FAITH AND LOVE

28 August 1955 is a date etched into the memory of the Vice-President of the Consistory, Protopresbyter William Diakiw, and his beloved wife, Pani-Matka Sonia who were united in the Sacrament of Holy Matrimony on that day in Holy Virgin Parish, Arnold, PA. Celebrating the Sacrament were clergy who have been in the prayers of the newlyweds all their married life: V. Rev. Damian Olgin (Pastor of the parish at the time), V. Rev. Andrew Beck, and V. Rev. Vasyl Buchko and V. Rev. John Kobat.

Father Bill, fresh out of St. Andrew Seminary, Winnipeg, Canada and about to be ordained a deacon only a few weeks following his marriage, is the son of V. Rev. William and Pani-Matka Mary Diakiw who both worked hard and long in our Lord's vineyard, particularly in the organization of many new parishes in mid-western section of the United States before returning to serve in parishes in the Western Pennsylvania area.

Sonia Peltz is the daughter of Theodosy and Theodosia Peltz, pioneer members of the Arnold parish who taught her the meaning of dedication and devotion to her Church. Sonia entered into a career as a registered nurse.

After about ten months of marriage, Fr. Bill was ordained to the Holy Priesthood in the same church he was married in — Arnold — by His Eminence Archbishop Volodymyr of Detroit and was assigned to St. John the Baptist Parish, Sharon, PA, where his father had served as Pastor until his untimely death in an accident. It was here that Fr. Bill and Sonia really developed as a ministerial team in service to our Lord. Pani-Matka Sonia has a beautiful voice and greatly assisted in the church choir and in all other aspects of Fr. Bill's pastorate. Both are superb musicians and have put enormous amounts of time into preparing music for liturgical services and concerts all their lives. It was during this parish assignment in Sharon that all three of Fr. Bill and Sonia's children were born: Deborah Sonia, William Theodore, Jr. and Lydia Ann. This young family was a real source of inspiration and new life and growth to St. John parish for over 13 years.

Fr. Bill received a new call to service in another parish of our Metropolia — Sts. Peter and Paul Parish Lyndora, PA — in 1968. In this parish community the Diakiw family ministry continued to grow and develop. Pani-Matka Sonia eventually assumed the important task of directing the Church Choir and their service continued through 1989 — over 21 years. It was during service that the Church was

completely remodeled and enlarged to accommodate the numbers of faithful who worshiped each week. Pani-Matka returned to work as a registered nurse at AK Steel Company (formerly Alcoa) in Lyndora. The children grew to adulthood in this parish community and set out on lives of their own.

Father Bill and family departed from Sts. Peter and Paul Parish only because his Holy Ukrainian Orthodox called him to a higher position as President of the Consistory. He and Pani-Matka Sonia moved to South Bound Brook, NJ and our Metropolia Center to take up one of the most difficult positions in church administrative life. They have divided their time between South Bound Brook and their home near Lyndora. They have been blessed with eight grandchildren: Arianna, Ethan, Kathleen, Jessica, Rebekah, Joshua, Rachel and Zachary, who have become — as any grandparent would know, the center of much of their attention.

Fr. Bill is still very active as Vice-President of the Consistory and serves the spiritual needs of Holy Trinity Parish in New Castle, PA. Pani-Matka Sonia has been retired for some time from here nursing position and continues to support Fr. Bill's ministry — in a particularly musical way, among others. It was the parish family of Holy Trinity that celebrated the 50th Wedding Anniversary of Fr. Bill and Pani-Matka Sonia following Divine Liturgy in late August of this year. Their children and grandchildren celebrated with them in a very special way later the same day.

We — all the Consistory Members and Staff — along with all the faithful of our Church greet Fr. Bill and Pani-Matka Sonia at this major milestone of their life. May they know many, many more years of "wedded bliss" especially in the enjoyment of not only their grandchildren, but their great grandchildren, as well. **GOD GRANT THEM MANY YEARS!**

Our 2005 College Student Mission Team to Ukraine

From the Editor's Desk: Dear readers, once again it is a great blessing for me to greet you on these four pages of our UOW. As we promised in October 2005 issue the following article is written by Michael Nakonachny, member of our Church's 2005 College Student Mission Team, and parishioner of St. Vladimir Cathedral, Parma, OH.

August 24th 2005
12:01 pm

At this time last week, I was sitting down for dinner more than four thousand miles away from home. Now I sit here in my office reflecting on the most amazing two weeks of my life.

I know that most of the members of our mission team are having a hard time putting their experiences into words and I think I now understand why. We all want to paint as accurate a picture as possible for you and are unable to find the words that truly reflect the two weeks that we have just spent in Ukraine. There are too many details, too many smiles, too many tears, too many laughs and many more "too manys" to list. If we were to describe all of that, our picture would be cluttered and fragmented and you would be unable to make sense of the stories we have to tell about the children in their beds and the lack of community care.

Michael Nakonachny spends time with children at Znamianka orphanage.
Михайло Наконачний проводить час із дітьми Знамянського сиротинця.

**ONE
MEMORY
THAT
REMAINS BOLD
IN MY MIND**

**WAS WHEN I WAS
ASSIGNED
TO REPAIR...**

During our trip, I had the task of repairing a couple of tricycles for the kids. These tricycles were all banged up; they had never had any repairs or maintenance done to them. Hans Harasimchuk and I spent at least 4 hours trying to get the tricycles into working order. We replaced the tires, fixed a broken seat and took care of countless other minor repairs that needed tending to. For those four hours, we worked outside under an annoyingly hot sun and, at times, became very frustrated with the lack of tools we had to use (that was my own fault, I admit, since I didn't bring my multi-tool from home like I was told.) Once we finished

fixing the tricycles, we needed someone to test them - for safety reasons, of course. So we found a kid by the name of Alyosha to be our guinea pig. He hopped on the tricycle and was out of sight within seconds. About 4 minutes later he returned with a huge smile on his face. Seeing that he had survived the first test of our handy work, I hopped on the other tricycle and started to race him. Alyosha was lightning quick on that thing! Being the super competitive guy that I am, I gave it my all but I didn't have a chance. He was just too fast for me.

**WHAT
IS SO SIGNIFICANT
IS
WHEN IT WAS TIME
TO LEAVE...**

The night before we were to leave, Alyosha came up to me and thanked me for fixing the tricycles. It was at that moment that I realized how much in my life I take for granted. I spent 4 hours of my time doing something simple and it made him so happy. Then I thought to myself, "What happens when that bike breaks again? Will anyone stop and take the time to fix it or will it get shoved back into the closet and left to rust?"

Before I end this article I need to thank a whole lot of people.

~ the Hierarchs and the members of the Metropolitan Council. In my opinion, this is the best

outreach work we can and ever will do. Please continue this mission and continue to support these two orphanages. There is still so much that we can do that we should not quit until there is absolutely no need for our involvement and participation.

~ the team leaders, Fr. Daniel (Zelinsky) and Pani Dobrodijka Iryna Mahlay. Thank you for allowing me to be myself and for supporting me during every happy and sad portion of this trip.

~ my teammates. You have all earned a place in my heart and your tears and smiles will always be with me.

Finally to everyone who supported me whether it be spiritually or

financially, you have helped me brighten someone else's life and for that I am eternally grateful and deeply indebted to you.

Місійна подорож групи студентів нашої Церкви

З редакторського столу: Дорогі читачі, ну ось і знову мені надзвичайно приємно у дусі християнської любові звернутися до Вас на сторінках вашого церковного журналу. Як ми і обіцяли у минулому випуску, на слідуєчих кількох сторінках читайте розповідь Михайла Наконечного, парафіянина катедри св. Володимира, Парма, ОГ про його враження від 2005 місійної подорожі студентів нашої Церкви до сиротинців в Україні.

**24 серпня 2005 р.,
12 год. дня.**

Тиждень тому, я сів за обідом більш, ніж чотири тисячі миль звідсіля. Тепер я сиджу тут, у своїй канцелярії, і згадую два найбільш дивовижні тижні свого життя.

Знаю, що більшості з моїх супутників у цьогорічній місійній подорожі в Україну важко передати словами все пережите за цей час, і тепер я розумію чому. Всі ми хочемо змалювати якнайточніше картину пережитого нами за ті два тижні, та нам для цього бракує слів. Існує забагато деталей, забагато усмішок, забагато сліз, забагато сміху, і ще багато "забагатого". Якщо б ми описали це все, то картина була б перевантажена фрагментами, і ви не могли б зрозуміти наших оповідань про дітей-сиріток у їхніх ліжечках та про брак суспільної опіки для них.

**ОДИН СПОГАД,
ЩО ЯСКРАВО ЗАЛИШИВСЯ
В МОЇЙ ПАМ'ЯТІ -
ЦЕ – КОЛИ МЕНЕ
ПРИЗНАЧИЛИ
ДО НАПРАВИ
ВЕЛОСИПЕДІВ**

Під час нашого побуту в сиротинцях я мав завдання направляти для дітей декілька триколісних велосипедів. Ці велосипеди були побиті, їх ніхто ніколи не направляв, ані не утримував. Ми з Гансом Гарасимчуком возилися з ними добрих декілька годин, щоб привести їх в порядок. Ми змінили шини на колесах, направили зломане сідло і поробили ще масу менших, але потрібних направ. Цей час – декілька годин – ми пробули на гарячому сонці, і нас безмежно знервувало те, що не було відповід-

них інструментів. *(Правда, я не взяв зі собою комплект своїх інструментів, як мені було сказано).*

Закінчивши направи, нам потрібно було, щоб хтось випробував велосипеди, чи ними безпечно їздити. То ж ми знайшли хлопця, на ім'я Альоша, і хотіли використати його, як "морську свинку". Він сів на одного з велосипедів, і в моменті зник з наших очей. За хвилини чотири він вернувся з усмішкою "від вуха до вуха". Побачивши, що він пережив цю першу пробу, я сів на другий велосипед і в нас почалися перегони. Я по натурі дуже конкуруючий, то ж зі всієї сили старався його перегнати. Але дарма. Він був за швидкий для мене.

НАЙТЯЖЧИМ Є ЧАС ПРОЩАННЯ

Напередодні нашого від'їзду, Альоша прийшов до мене і подякував мені за направу триколісних велосипедів. В цю хвилину я зрозумів, скільки я в своєму житті брав за samozрозуміле, ніби воно так і належалося. Я на протязі чотирьох годин робив щось дуже просте, а воно йому принесло щастя. Тоді мені прийшло в голову: "А що буде, коли велосипед знов поламається? Чи хтось потратить свій час, щоб направити його, чи він так і залишиться поломаним, і його засунуть у куточок у якомусь хлівчику, і залишать, а він там поржавіє?"

Перед закінченням цього спогаду я мушу подякувати багатьом людям:

Нашим Ієрархам і членам Ради Митрополії. На мою думку, це найкраща місійна праця, яку ми можемо робити.

Прошу, продовжуйте ці місійні подорожі і підтримуйте і надалі ці два сиротинці. Ще так багато чого ми можемо зробити, і ми не повинні перестати, аж доки вже не буде ніякої потреби у нашій участі.

Опікунам нашої подорожі, о. Даниїлові (Зелінському) та панімаатці Ірині Махлай. Дякую вам за те, що дозволили мені бути самим собою і підтримували мене у час веселих і сумних моментів цієї подорожі.

Моїм співучасникам. Ви всі заслужили собі місце у моєму серці, і я завжди пам'ятатиму ваші усмішки, і ваші сльози.

Вкінці дякую всім, хто підтримував мене духовно чи фінансово. Ви допомогли мені осяяти, хоч на час, чиєсь життя, і за це я безмежно вдячний і зобов'язаний вам.

Clergy Conference

by Fr. Dn. Anthony Perkins

From October 31 to November 3 the clergy of the UOC of the USA gathered at the meditative San Alfonso Retreat House on the coast of New Jersey to reinvigorate our personal and pastoral spiritual lives. While many topics were discussed during the retreat: Mission work, youth ministry, and Orthodoxy and science; the main topic was the revitalization of our parishes. Perhaps the most important result had less to do with these subjects than with the simple joy of spending a few days in the constant presence of our hierarchs and brother clergy. The spirit of the conference was relaxed and prayerful. We were constantly reminded of the many challenges facing our Church, but we were assured and comforted by our shared faith in Christ and the eternal destiny of our Holy Orthodox Church.

Priests and hierarchs began gathering at the retreat center on Monday afternoon. It was touching to see how warmly our clergy embraced one another. This was not simply a gathering of clergy, but a reunion of dear friends and family.

After dinner and Vespers, we gathered together in the conference center where His Beatitude Metropolitan Constantine encouraged all of us in our pastoral duties. The central theme of his talk was the need to minister to the large influx of our brothers and sisters from Ukraine. He noted that some of our parishes here and in England have embraced these new immigrants, but challenged us all to take part in this crucial work.

Not one of us left the Tuesday morning presentations unmoved. After the Moleben and breakfast, Hieromonk Daniel shared his experiences working with our youth and the children of Ukraine. While his article in the November issue of the *Ukrainian Orthodox Word* captured the facts of this presentation, it is worth noting some of the highlights.

Helping the Children of Chernobyl: A Tiny Step Away

There has long been a real desire among the faithful to do mission work in Ukraine. Over the last few years,

this desire has been matched by the capability here in the USA to support such work. Unfortunately, our efforts were often thwarted by criminality and negligence on the ground in Ukraine. Now things are different. We are now working with an established charity organization, The Children of Chernobyl. Not only do we share a common purpose with them, they have an efficient and permanent presence in Ukraine. This cooperation has led to an ongoing relationship with two orphanages. Our faithful have made a difference in the lives of the children in these homes through \$300,000 worth of capital improvements and three years of youth mission trips from our Church. Despite this, I have no doubt that we have benefited as much from this relationship as they (all glory to God). Fr. Daniel described the most recent trip and its context: he and our youth volunteers were bringing Christ to the innocent victims of Soviet negligence. I encourage you to take advantage of Fr. Daniel's offer to come and talk to your parish about this trip. You will be moved by

“Our youth are remarkable, but if we do not engage them,

both the plight of these orphans and the selfless love and ministry of our youth.

Youth Ministry

Natalie Kapeluck Nixon built on one of Fr. Daniel's themes in her presentation on Youth Ministry: our Church is blessed with tremendous youth. She also encouraged us all to find ways to get our youth more involved in the life of the Church. Our youth are remarkable, but if we do not engage them, they may take their talents elsewhere. One cannot help but be reminded how many youth the Church loses to mixed marriages and secular proselytism in high school and college. Natalie then gave us some strategies and tools to help us in our work.

1. We have to work with parents and get them involved in youth ministry. Active participation will give them a sense ownership and improve the quality of our youth programs.
2. We have to be realistic. It may take a while to get parents to buy-in to youth ministry. We need to spend time talking with them when they participate to encourage them and make sure we are meeting their needs and expectations.
3. We have to do a better job working with our service organizations, the UOL and Jr. UOL. They are the natural partners, advocates, and supporters of our youth ministries. We should all be involved in building strong education programs for our youth.
4. Embedding Orthodoxy within our shared cultural heritage encourages participation from everyone; new immigrants, children of immigrants, and converts alike.
5. Our youth have a concrete vision for

the future of the Ukrainian Orthodox Church. They developed and published this vision at this past Summer's Youth Sobor. It is strong and thoroughly Orthodox, calling for a Church that focuses on Christ, not forgetting our common heritage; whose members know our faith and live it; are active in charitable works; and enjoy an active liturgical and social parish life.

After describing the 2005 high school mission trip to St. Raphael House during which our youth again impressed with their selfless service, Natalie pointed out that our youth are not the future of our Church – they are our present. Keeping them involved benefits them and us. We left this morning feeling the keen need to reevaluate our youth ministries so that we can all work for God's glory.

The Spiritual Rejuvenation of Our Parishes

On Tuesday afternoon our keynote speaker, Fr. Peter Guilquist, spoke with us on “The Spiritual Rejuvenation of Parishes.” Fr. Peter has spent most of his adult life devoted to missions and evangelism, and we all looked forward to his spiritual insights. Fr. Peter began his talk by speaking on the “Renewal of Priests,” then went on to share strategies for renewing our parishes. Regarding the former, Fr. Peter shared the following main points, each of which drew beautifully from his own experiences as a Christian and priest:

Commit totally to Christ. This commitment must be renewed every

day. It is also vital that this singular devotion be shared with our high school and college youth. If we miss sharing this spirit with them when they are young, we may never get another chance.

Never quit. What we do is hard. Despair is a constant temptation; we must fight this despair by committing never to quit. The strength for this must come from Christ, not ourselves. We have to finish the race, never quitting on our marriages, our kids, and our ministries.

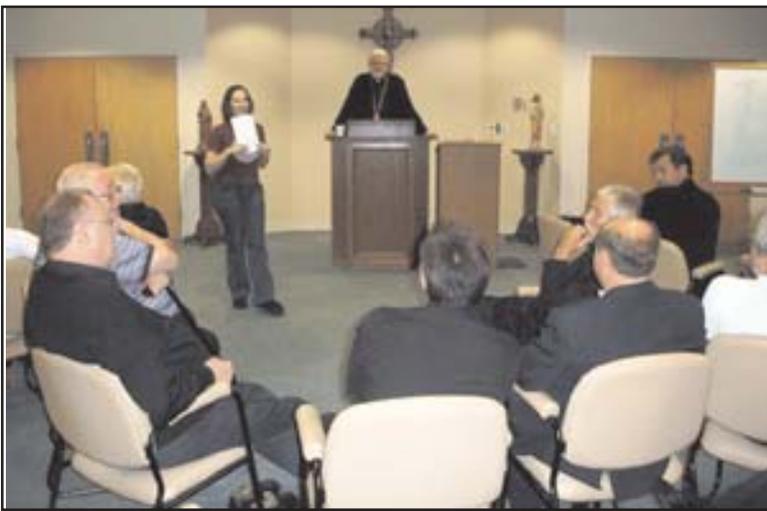
Tithe. Tithing is life-changing. We tithe to glorify God, not to “give back” or because it enables our Church's ministries (Malachi 3:10).

Enjoy and Share the Fullness of the Faith. Orthodoxy brings the kind of stability and satisfaction that nothing else offers. We must live it and share it with others; the heterodox are always looking for something; they are generally dissatisfied with their worship experience. We have the answer, the Truth in its fullness.

Reach Out to Others. We cannot focus all of our efforts on worship. We must engage and serve the world through charity and evangelical outreach. This is the Great Commission and we should be vigilant in this work.

Share Your Gifts. Everyone has strengths. We need to “major in what we do well.” Fr. Peter has been blessed by his Archdiocese to focus on missions and evangelism. We should not be afraid to do the same: God will use us and others to fill in what is needed.

Find Peace. Fr. Peter recently had reason to consider his own mortality

they may take their talents elsewhere.”

and found that it brought him a real peace in Christ. He underwent a difficult test, but Christ was there just like He promised He always would be. This “peace that passes all understanding” is always waiting for us.

After a short break, Fr. Peter gave us some practical advice for renewing our parishes. Having seen the data describing the decline in most of our parishes, his talk fell on attentive ears:

Speaker Series. This is a tried and true method for growing a parish. For outreach, speakers should focus on general topics. It is also useful to bring outside speakers in to invigorate our regular members. Cultural festivals are also a great way to get out the word.

Commitment to Evangelism. Parishes have to look hard at how they do things to see if there is anything they could change that would make their work more effective. For instance, a parish trying to reach out to new immigrants or converts must consider what liturgical language would be most effective (e.g. Ukrainian, English, Slavonic). Such a change might be difficult for some members, but commitment often requires sacrifice. Fr. Peter shared the example of an all-English language “convert” parish that moved to a 50% Arabic Liturgy as new immigrants arrived. Despite this success story, he noted that it is hard for the same parish to evangelize both new immigrants and American natives. It occasionally makes sense to create two parishes, one for each. Our hierarchs continually reminded us of the need to reach out to our newly arrived brothers and sisters from Ukraine, making this topic a popular one for discussion. It seems that there are no easy answers.

Get Kids into Mission Teams. We have to get our kids involved in charity work. Not only is this good for them, our parishes, and our community, it will help with vocations. It was noted that we only have a small handful of seminarians. We have to fill our seminary. Mission work will help.

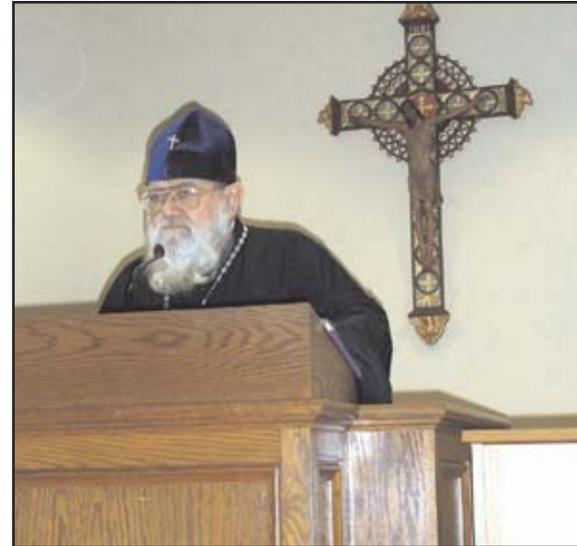
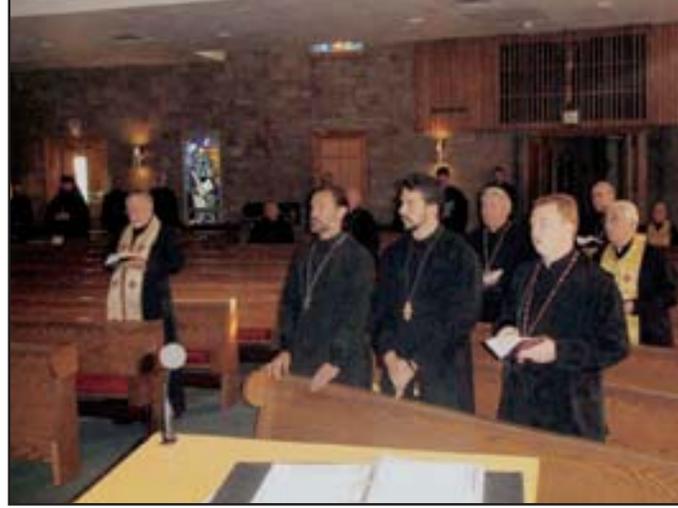
Parish Bible Study. Whether parishes

offer this before Liturgy or on weekday evenings, we have to offer Bible Study classes. Fr. Peter suggested that we use short (i.e. a few weeks long) topical series. A typical evening would include: the Trisagion, an icebreaker to get people talking, presentation and discussion of next Sunday’s Gospel, prayer/intercession requests, and a closing Litany. Although people could stick around for informal discussions, time should be limited to one hour so as to accommodate parents with children.

Clergy Should Evangelize. Fr. Peter suggested that our clergy offer their services to the community. Some useful venues for outreach and cooperation include college campuses (offering to be a resource on church history, patristics, language, etc.), service clubs that need speakers, and talk radio. He also suggested that clergy take a key person with them on outreach visits.

Don’t be Ashamed of Your Heritage. During the Q&A, Father Peter strongly argued that we should use our Ukrainian culture to reach out to native-born Americans. Americans enjoy learning about other cultures (as long as it is in English). This was a common theme shared by each of the speakers – whether we are evangelizing new immigrants or native-born Americans, or simply reinvigorating existing members, we would do well to preach Christ as we live it: within our cultural heritage.

This talk was followed by dinner, Vespers, and a simulated youth mixer led by Natalie Kapeluck Nixon that engaged the participants

actively, in much the same way that the youth would be engaged in a similar exercise.

Wednesday morning began with a Memorial Litia commemorating those Bishops, priests, deacons, and *Pani Dobrodiyky* that have gone on to rest before us. Then, after breakfast, Dr. Gayle Woloschak, scientist, author, and our own representative to the SCOBA Morals and Ethics, gave a talk on contemporary issues in science and the Orthodox response.

Contemporary Issues in Science and the Orthodox Response

Dr. Woloschak began by encouraging us to care about science, arguing that not engaging in the debate about science brings nothing but disaster. We need to become informed about the details of scientific progress and share how science – both generally and in regard to specific advances like stem-cell research – fits within the Orthodox worldview. Scientists study and describe the created world, ideally fitting this investigation in with other modes of investigation, to include theology, philosophy, and intuition. Because Orthodoxy is the fullness of all knowledge, it should take an active role in providing perspective. This is made difficult by the dearth of Orthodox experts, the complexity of the issues, and a reluctance to proclaim go against the grain. Because many of the issues involved are new, there is often no single Orthodox view to share.

After a vigorous discussion on these issues, Dr. Woloschak moved on to a specific field of investigation: human genetic technology and stem cell research. This discussion did much to show us all just how difficult these issues are. As Orthodox Christians, we should enter into the discussion of stem cell research with an appreciation that human life is inherently sacred, and that research that sacrifices human life would be sinful and sacrilegious. No one would be willing to cross that line no matter what medical benefit would be obtained. Similarly, the vast majority of Orthodox Christians agree that an

embryo is human and should be protected. We also share St. Basil's opinion that good medicine is a gift from God that makes up for what is lacking in fallen nature. As such, the question of whether we should allow embryonic stem cell research boils down to deciding what an embryo is. Is it any cell that, under certain conditions, has the potential of becoming human? Is it any fertilized egg cell, whether cloned or inseminated? Or is it only a fertilized egg cell that resides in the womb of the mother? Unfortunately, the answer is not obvious, despite the claims of secularists and Christian fundamentalists. The question is important because stem cells created from fertilized eggs (whether cloned or fertilized with sperm) seem to have a greater propensity to replace “sick” cells than do stem cells from other sources. This technology carries great possibilities for bringing healing to the sick, but we cannot commit to the use of this technology if it involves the sacrifice of living embryos of any type. This impressive talk by Dr. Woloschak reminded us that the Orthodox Church, as Christ Incarnate in this world and the bearer of the fullness of the faith, has as much an obligation to ensure that the truth is heard in scientific discussions as in any theological forum or community outreach.

Question and Answer Period with our Hierarchs

Dr. Woloschak's talk was followed by a celebration of the Sixth Hour, lunch, and a question and answer session with our hierarchs. During the latter, our bishops shared their vision for the Ukrainian Orthodox Church and answered many questions regarding events in Ukraine, the possibility of autocephaly in Ukraine and America, the need to reach out to and embrace as family the new immigrants while gratefully accepting any converts who seek us out, the need to evangelize minister to/with our youth, the need to share Christ with

those in need, and the need for our priests to minister to the people in their own languages.

On Thursday morning, Vladyka Antony served Divine Liturgy, with Fr. Frank Estocin, Fr. Peter Levko, Hieromonk Daniel and Fr. Deacons Mikhail Sawarynski and Nicholas Shapoval concelebrating. During the homily, His Eminence reflected upon the letter of St. Paul to Timothy, instructing him in his ministry. Vladyko Antony applied St. Paul's letter to our modern day ministry calling upon us to be true to our vocation and the Lord. Following the Liturgy, Fr. Peter Guilquist spoke once again, reinforcing Vladyko Antony's exhortation and assuring everyone that it was his pleasure to spend with us those few days. He remarked how touched he was by all the presentations and dedication to service in Christ's vineyard.

In conclusion, let me add a personal observation. I am a convert to Orthodoxy and relatively new to the Ukrainian Orthodox Church. While I have embraced the Ukrainian Orthodox Church with all my heart and know that it has adopted and embraced me as well, I must admit that part of me has half-expected to meet resistance, if not outright rejection, somewhere along the way. I should not have: During every step of my journey to this point, from visiting my first Ukrainian parish, through seminary at St. Sophia's and ordination last year, I have met with nothing but warmth and charity. My experience at this, my first clergy conference, was more of the same. It is true that there were many contentious subjects under discussion, and that many of us clearly shared different opinions and experiences. But everything was to the glory of God because all of us put Him, our service to His Church and people, and our love for one another before our opinions and differences. We are all truly blessed to have such men as these as our pastors and spiritual fathers.

КОНФЕРЕНЦІЯ ДУХОВЕНСТВА 2005 р.Б.

З 31 жовтня до 3 листопада цр. духовенство Української Православної Церкви в США зібралося у Домі усамітнення ім. св. Альфонза на півночі штату Нью Джерзі, щоб відновити своє особисте і пастирське духовне життя.

Під час цієї конференції обговорювалися різні справи, напр. місійна праця, служба молоді, Православ'я і наука і т.ін., головною ж темою було відновлення духовного життя наших парафій. Проте, найважливішим для учасників було побути декілька днів у присутності своїх владик і в оточенні своїх братів-священнослужителів. Під час конференції панував довільний, але молитовний настрій. Нам постійно нагадувались безліч проблем, перед якими стояла наша Церква, але водночас нас заспокоювала і упевняла спільна віра у Христа і вічне призначення нашої святої Православної Церкви.

Духовенство - ієрархи і священники, почали з'їжджатися у вівторок пополудні. Зворушуючим було спостерігати, з якою теплою обіймали отці, вітаючися, один одного. Це не було просто зібрання духовенства, а зустріч близьких друзів - членів однієї родини. Після вечері і вечірні ми зібралися в конференційному осередку, де Блаженніший Митрополит Константин у своєму слові заохотив нас до усердного виконання наших пастирських обов'язків. Центральною темою його промови була потреба служити великій кількості наших братів і сестер, що прибули і прибувають з України. Він зазначив, що деякі з наших парафій тут, і в Англії прийняли цих нових іммігрантів з відкритими обіймами, і заохочував усіх нас брати участь у цьому вирішальному завданні.

... Ніхто з нас не відійшов з презентації цього ранку незворушеним. Після Молебня і сніданку, ієромонах Даниїл (Зелінський) поділився з присутніми враженнями з недавніх відвідин і праці з дітьми-сиротами в Україні. Хоч його опис цієї подорожі був у попередньому випуску "Українського Православного Слова", варто повторити деякі точки з його розповіді.

Вже давно між нашими вірними заіснувало бажання вести в Україні місійну працю. За останніх пару років зросла і можливість підтримувати тут, у США, таку роботу. На жаль наші зусилля часто йшли нанівець завдяки кримінальності й недбальству в Україні. Тепер справи змінилися. Ми співпрацюємо разом з устійненою благодійною організацією "Фонд допомоги дітям Чорнобілля". З нею ми маємо не лише спільну мету, але водночас ми користуємося добре встановленою присутністю їхніх представників в Україні. Ця співпраця призвела до тривалих співвідносин з двома сиротинцями. Вірні нашої Церкви своїми щедрими пожертвами змінили життя дітей у цих сиротинцях на краще—\$300,000 на направи будинків ззовні і всередині та уже трьома місійними подорожами до цих сиротинців, влаштованих нашою Церквою. Окрім

*Блаженніший Митрополит Константин під час промови.
His Beatitude Metropolitan Constantine delivers opening remarks.*

всього, не маю найменшого сумніву, що ми скористали з цих відносин не менше, ніж вони (і Слава Богові за це!) Отець Даниїл описав цьогорічну місійну подорож у такому контексті: він, з групою молодих добровольців принесли Христа невинним жертвам недбальства советського режиму. Заохочую вас усіх, скористати з пропозиції о. Даниїла - прибути до вашої парафії і доповісти про цю подорож. Ви будете зворушені, як жалюгідними обставинами, в яких сиріткам доводиться жити, так і самовідданою любов'ю і служінням нашої молоді.

Наталка Капелюх-Ніксон продовжувала тему о. Даниїла у своїй презентації твердячи, що Господь благословив нас чудовою молоддю. Вона також заохочувала нас знаходити способи, щоб зв'язати нашу молодь із життям Церкви. Певно, що наша молодь подивувідна, але, якщо її не "запрягти", то вона може спрямувати свої здібності кудись інде. Не можна не згадати, скільки молоді наша Церква тратить через мішані подружжя та через світський прозелітизм у школах та коледжах. Тоді п. Наталка подала деякі стратегії і знаряддя, що можуть допомогти нам у нашій праці:

Нам треба працювати з батьками і втягнути їх у Службу молоді. Активна участь дасть їм почуття "власників", і поліпшить якість наших молодіжних програм. Треба бути реалістами: може потривати довший час, поки батьки звикнуть до своєї ролі у Службі молоді. Коли вони беруть якусь участь, нам слід не жаліти часу на розмови з ними та заохочення їх, водночас запевняючи, що ми задовольняємо їхні очікування і вимоги.

Ми повинні краще співпрацювати з нашими

службовими організаціями — Українською Православною Лігою та її молодшим відділом (Junior UOL). Вони є нашими природними партнерами, пропагаторами і підтримувачами Служби молоді. Всі ми повинні активно працювати над побудовою міцних освітніх програм для нашої молоді.

Вплітання Православ'я у нашу спільну культурну спадщину заохочуватиме участь усіх: нових іммігрантів, дітей іммігрантів і неофітів.

Наша молодь має чітко окреслений погляд на майбутнє Української Православної Церкви в США. Вони розробили і опублікували цю свою візію на Молодіжному Соборі минулого літа. Ця візія ясна і наскрізь православна, вбачає Церкву, зосереджену на Христовій науці але не забуває нашої спільної спадщини. Члени цієї Церкви обізнані зі своєю вірою і дотримуються її законів, активно працюють у благодійних проєктах і втішаються активним літургійним і товариським парафіяльним життям.

Пані Наталка описала цьогорічну місіюну подорож учнів загальноосвітніх до "Дому Рафаїла" у Сан Франціско, під час якої підлітки знову показали свою готовність до безкорисного служіння. А тоді п. Наталка продовжала кажучи, що наша молодь не є майбутнім нашої Церкви, вона є її сучасним, а тримати її зайнятою церковними проєктами, буде на користь усім, і їй, і нам.

Ми відходили з цих доповідей з почуттям, що нам слід зробити переоцінку нашого служіння так, щоб ми всі могли працювати на славу Богу.

У вівторок пополудні, головним промовцем був о. Петро Гілквіст, а промовляв він на тему: "Духовне відмолодження парафій". Отець Петро більшість свого дорослого життя провів у місійній праці і в євангелізації, і ми всі з нетерпінням чекали його духовних ознайомлень. Почав свою доповідь о. Петро з "оновлення священика", а тоді вже перейшов до обговорення різних стратегій для оновлення наших парафій. Щодо першої теми, о. Петро зачепив певні теми, кожна з яких він брав зі свого власного досвіду як християнин, і як священик.

Віддайся повністю Христові. Це віддання себе треба повторювати щодня. Про це, себевідання, треба обов'язково говорити молоді - учням середніх і студентам вищих шкіл. Якщо пропустити нагоду поділитися цим досвідом з ними коли вони молоді, іншої нагоди може не бути.

Ніколи не кидай. Те, що ми робимо може й тяжко робити, і розпач постійно спокушає нас, але нам треба

*Наталка Капелюх-Ніксон звертається до духовенства нашої Церкви.
Natalie Kapeluck-Nixon addresses clergy of our Church.*

*Головний промовець конференції - о. Петро Гілквіст
The main speaker of the Conference - Fr. Peter Gulqist*

поборювати цей розпач обітницею, ніколи не кидати справи. Сила для цього мусить прийти від Христа, не від нас самих. Ми мусимо витримати до кінця і ніколи не кидати нашого подружжя, наших дітей і нашого служіння.

Десятина. Десятина міняє життя. Ми даємо десятину на славу Богу, а не, щоб "віддати" чи тому, що це допомагає церковним проєктам.

Втішайся і розділяй повноту віри. Православ'я дає стабільність і задоволення, якої не дає ніщо інше. По цій вірі ми мусимо жити і розділяти її з іншими. Іновірці завжди шукають чогось, вони не вдоволені з того, що їм їхня молитва дає. Ми маємо на це відповідь: Правду у всій своїй повноті.

Простягай руку іншим. Не можна зосереджувати всі наші змагання на молитві. Треба також служити світові благодійністю та євангелізацією. Це велике завдання, і ми мусимо його пильно виконувати.

Розділяй свої таланти. Кожний має силу. Треба лише вибрати те, в чому ми визнаємось. Отця Петра, його Архиепархія поблагословила, зосереджуватися на місійній праці та євангелізації. Нам не треба боятися робити те саме. Бог використає нас та й інших, щоб заповнити те, що потрібне.

Знайди спокій. Нещодавно о. Петро мав причину задуматися над своєю власною смертністю і знайшов, що це принесло йому мир у Христі. Він перебув тяжкий іспит, але Христос був з ним, так, як і обіцяв, що Він завжди буде з нами. Цей "мир, що перевищує всяке розуміння" завжди нас чекає.

Після короткої перерви о. Петро подав нам деякі поради щодо відновлення наших парафій. Всім був відомий занепад певних наших парафій, а тому присутні слухали його порад з особливою увагою.

Серії доповідей. Це випробуваний метод для збільшення парафій. Для того, щоб нав'язати контакт, промовці повинні зосереджуватися на загальних темах. Корисним є також, запрошувати промовців із поза парафій: це підбадьорить місцевих членів. Влаштування етнічно культурних фестивалів теж звичайно виводять парафію з ізоляції.

Відданість Євангелізму. Парафії мусять строго перевірити спосіб своєї праці, щоб при потребі цей спосіб змінити на більш ефективний. Наприклад парафія, бажуюча притягнути до себе нових іммігрантів мусить застановитися над тим, яка мова була б найбільш корисна у цьому

(українська, англійська, церковнослов'янська). Така зміна може тяжко сприйматися деякими парафіянами, але відданість часто вимагає жертвенності. Як приклад о. Петро подав англійську парафію на верненних на право-слав'я, яка, з прибуттям нових іммігрантів, перейшла на 50 відсотків на арабську літургію. Водночас о. Петро признає, що наперекір цьому успішному випадку, є дуже важко євангелізувати в одній парафії і нових іммігрантів, і парафіян, роджених в Америці. Часом більш доцільним є створити дві парафії: одну для кожної із цих груп.

Наші Владики постійно нагадували нам про потребу, простягати руку новоприбулим братам і сестрам з України, так, що це стало популярною темою дискусій. Так виглядає, що легкої розв'язки цієї проблеми не існує.

Втягнення дітей у місійні дружини. Дітей треба заангажувати у благодійну працю. Це є не лише корисним для них, для парафій і громад, але воно допоможе і з покликаннями. Тут згадувалося, що в семінаріях є лише горстка семінаристів. Треба заповнити наші семінарії. Місійна праця молоді в цьому допоможе.

Вивчення Біблії в парафіях. Чи робити це в неділі, перед літургією, чи вечорами серед тижня, але лекції Біблії мусять відбуватися. Отець Петро пропонує, вживати короткі, себто кілька-тижневі серії певних розділів. Типічна вечірня сесія включала б: літію, тему для дискусії, подання і обговорення Святої Євангелії на наступну неділю, молитву/прохання заступництва та кінцеву ектенію. Це все мусяло б вміститися в одну годину, з огляду на батьків дітей, але інші бажані мусяли б мати можливість порозмовляти неформально довше.

Духовенство має євангелізувати. Отець Петро радить, щоб наше духовенство пропонувало свої послуги установам поза парафіальною громадою; таким, як коледжі (пропонуючи їм джерела для церковної історії, патристики,

мов і т.д.); клубам, що потребують доповідачів та радіо студіям.

Не соромитися своєї спадщини. Під час "питань та відповідей" о. Петро висловився сильно за те, щоб ми вживали нашу культурну спадщину для притягнення тут народжених американців. Американці люблять дізнаватися про інші культури (якщо лише це робиться англійською мовою). Це було спільною темою у доповідях кожного з промовців: чи ми євангелізуємо нових іммігрантів, чи роджених американців, чи просто відсвіжуємо віру давніх парафіян, було б добре, щоб ми проповідували Христа так, як ми його сприймаємо у нашій культурній спадщині.

Після вечері і Вечірні відбулася зустріч з молоддю, влаштована Наталкою Капелюх-Ніксон, яка втягала присутніх у активні розмови так, як молодь була б втягнена в подібних ситуаціях.

В середу день розпочався пропам'ятною Літією за спокій душ ієрархів, священників, дияконів і добродійок, що упокоїлися в Христі. Тоді, після сніданку, д-р Гейл Волошак, науковець, автор і представник нашої Церкви у Комісії "SCO-BA" щодо моралі й етики, доповідала про різні наукові винаходи і ставлення до них Православ'я.

Доповідач розпочала з того, що заохочувала всіх слідувати за розвитком науки, бо ігнорування дебату на цю тему лише призведе до катастрофи. Ми мусимо бути поінформованими про подробиці поступу науки і мусимо ділитись з іншими думками про те, як наука (загальна наука і специфічна, як напр. досліді над стовпними клітинами) торкається православно світогляду. Науковці вивчають і описують створений світ, пристосовуючи свої досліді до інших галузей науки, що включають богослов'я, філософію та інтуїцію. Тому, що Правосла-

*О. Чарльз Бекстер під час однієї із розмов.
Fr. Charles baxter asks a question.*

*Під час розмови із Владикою Антонієм.
His Eminence Archbishop Antony talking with clergy.*

в'яє повнотою всього знання, воно повинно брати активну участь у забезпеченні перспективи. Це завдання утруднюється через брак православних фахівців, складність справи, і вагання відкрито виступати та піти "проти течії". Тому, що багато справ, які маються на увазі є зовсім нові, дуже часто на них немає спільного погляду православних.

Після живої дискусії, д-р Волошак перейшла до специфічної ділянки, а саме, ділянки дослідів людської генетичної технології та дослідів над стовпними клітинами. У цій дискусії виявилася дійсна складність проблеми. Як православні християни ми повинні входити в дискусію цих справ розуміючи, що людське життя є саме по собі святим, і що дослід, які жертвували б його, є грішні і святотатні. Ніхто (з православних) не забажає переступити цього правила, без різниці на те, які медичні досягнення це давало б. Тим самим більшість православних згоджуються на тому, що зародок є людиною, і його слід оберігати. Ми також згоджуємося із св. Василієм, що добре лікування – це дар від Бога, який поповняє те, чого недостає в упавшій природі. Вкінці, питання чи ми мали б дозволити дослідів над стовпними клітинами ембріонів зводиться до рішення, що таке є ембріон. Чи це будь-яка клітина, що за певних обставин має потенціал стати людиною, чи це – будь-яка запліднена яйцева клітина, клонована чи ні, чи це – лише запліднена яйцева клітина, що перебуває в утробі матері? На жаль, відповідь на це не є очевидна, незважаючи на твердження секуляристів та християнських фундаменталістів. Питання це важливе тому, що стовпні клітини створені із запліднених яєць (чи клонованих, чи запліднених спермою) мають більшу спроможність заступити "хворі" клітини, ніж стовпні клітини з інших джерел. Ця технологія уможливілює вилікування хворих, але ми не можемо її одобряти, якщо вона вимагає жертвувати живим зародком якого-небудь типу.

Доклад д-р Волошак нагадує нам, що Православна Церква, як Втілення Христа у цьому світі і носій повноти віри, має велике зобов'язання запевнити, щоб в наукових дискусіях, так як і на богословських форумах чи громадських зібраннях, почули правду.

Після доповіді д-р Волошак відбувся період питань і відповідей з нашими Владиками. Під час нього Владика

поділилися з присутніми своїм баченням щодо Української Православної Церкви та дали відповіді на багато питань щодо подій в Україні, можливостей автокефалії в Україні і в Америці, потребу притягнути нових іммігрантів, а водночас ласкаво приймати "навернених" на православ'я, що до нас горнуть, потребу євангелізувати нашу молодь і служити їй, ділитися нашою вірою у Христа з потребуючими та необхідність того, щоб священик обслуговував свою паству вживаючи її власну мову.

У четвер вранці Божественну Літургію відправив Владика Антоній у співслужінні оо.Франка Істочина, Петра Левка, ієромонаха Даниїла та дияконів Михайла Саваринського і Миколая Шаповала. У своїй проповіді Високопреосвященніший Владика говорив про лист св. Павла до Тимофія та закликав нас усіх бути вірними нашому покликанню і Господеві.

Після св. Літургії промовляв о. Петро Гілквіст, підтримуючи вказівки Владика Антонія і запевняючи всіх, що йому було надзвичайно приємно провести цих кілька днів разом з ними. Він признався, що був зворушений змістом докладів і відданістю учасників служінню у Христовому Винограднику.

На закінчення я бажав би подати декілька своїх власних спостережень. Я – новонавернений православний, а Українська Православна Церква для мене зовсім нова. Хоч я обняв Українську Православну Церкву всім серцем своїм, і знаю, що й вона мене прийняла і обняла, я мушу признатися, що я очікував частинно зустрітись з опором, якщо не з відкритою неприязню. Це було зовсім неоправданим. На кожному кроці, починаючи з моїх перших відвідин української церкви, під час навчання в семінарії св. Софії, під час мого рукоположення, і до сьогодні, я зустрічався лише з сердечністю і милосердям. На цій, моїй першій Конференції Духовенства, це продовжувалося. Очевидно, що відбувалися дискусії над багатьма спірними проблемами, на які мисвященики мали різні погляди. Однак усе було на славу Божу, тому, що всі ми ставимо Його, наше служіння Його Церкві і людям, і нашу любов один до одного вище від наших поглядів і розбіжностей. Ми справді благословенні мати таких людей за священиків і духовних отців.

НА ДОПОМОГУ ПОТЕРПІЛИМ ВІД УРАГАНІВ

Після шкоди, заподіяної ураганом Катріна, а пізніше й ураганом Рітою, грошева допомога Крайової православної християнської благодійної організації (International Orthodox Christian Charities - IOCC) перевищила дотеперішні дари всіх допомогівих агенцій у США, зібравши поверх трьох мільйонів доларів.

Екзекутивний директор "IOCC" Константин М. Тріантафілу сказав: " Це була справді натхненна акція, уможливлена співпрацею багатьох партнерів по нашій праці. Підтримка ієрархів "SCOBA", духовенства і їхніх парафій, православних і екуменічних партнерів і відданість і рішучість Управи "IOCC", його працівників і добровольців була справді подивугідною!" Вона подала крайнє необхідну допомогу десяткам тисяч жертв урагану, включно з роздачею їстівних продуктів: м'ясних консерв, вітамінів, питної води, стебнованих і вовняних ковдр, простирадл, пелюшок, особистих туалетних речей, надувних матраців, медикаментів та інших потрібних речей.

Згідно з місцевим директором "IOCC", призначеним на терен катастрофи Френком Карліном, первісний період відгуку на потребу, зосереджується на задоволенні негайних потреб, обрахований на 50 днів після початку лиха. Фінансова підтримка, дана "IOCC" для потерпілих, зосереджена на допомогівій акції первісної фази після катастрофи.

"В цей критичний час ми передбачаємо витратити всі ресурси, дані нам до диспозиції. Ми не "сидимо на грошах", а видаємо їх швидко, відповідально і розсудливо" — сказав Карлін.

У безпосередній, наступний після нещастя період, "IOCC" збирається застосувати програму швидкої допомоги, базовану на православних парафіях та самих парафіянах. Скористати з цього можуть родини, поважно або й посередньо заторкнуті катастрофою. За допомогою Факультету суспільної праці при Університеті "Райс" укладено анкету, що встановить різні ступені потреб потерпілих, і її вживатиметься для встановлення потреб родин, що попали в дану громаду. Пан Карлін називає цю другу фазу "періодом видужання і реабілітації", що продовжуватиметься поза термін 20 жовтня 2005 р., на дальших шість до дев'ять місяців залежно від ресурсів, поставлених до диспозиції цієї програми.

Підчас цієї другої фази, до березня 2006 р., у розпорядженні "IOCC" буде мобільна медична одиниця- "van", що подаватиме медичну допомогу в околиці Нового Орлеану. Цей мікроавтобус був пожертвований т.зв. Місією милосердя (Mission of Mercy), неприбутковою організацією, що постачає

безплатно медичну і стоматологічну обслугу незастрахованим робітникам, бідним, бездомним та економічно потерпілим людям. Католицька благодійна установа Нового Орлеану також співпрацює з цією медичною програмою, в якій будуть працювати виключно медичні професіонали- добровольці.

Пан Карлін також сказав, що існує ще багато потреб і можливостей послужити у процесі виздоровлення та реабілітації, але діяльність "IOCC" тепер обмежена браком фондів.

"Ми надіємося на дальшу щедрю жертвенність наших добродіїв, для продовження нашої дальшої допомоги. В цьому моменті ресурси "IOCC" — вичерпані".

"IOCC" заснована 1992 р., як офіційна агенція гуманітарної допомоги при "Постійній конференції канонічних православних єпископів Америки" (SCOBA). Як досі, вона подала допомогу на 200 мільйонів доларів жертвам катастроф і як допомогу розвитку у 29-ох країнах по всьому світі.

Кожна з дев'яток юрисдикцій -членів "SCOBA" підтримала акцію допомоги "IOCC" жертвам урагану.

"Якщо не ходило б про високу якість нашої допомоги-сказав пан Карлін-сума — 3-ох мільйонів не робила б такого враження.

Ми доказали, що ми є ефективним і спроможним чинником поміж ресурсами і потребою. Провід наших церков і парафій та підтримка їх вірних, які так щедро жертвували свої ресурси — свій час і гроші, уможливили нам робити те, що часто виглядало неможливим в обличчі такої масової і негайної потреби."

Наша Українська Православна Церква в США, завдяки щедрим пожертвам своїх вірних, підтримала цю допомогіву акцію сумою, поверх \$52,000.00 .

Чудо з України в Індіані, США

Я називаюся Венді Гайт, і ми з чоловіком Кевіном та нашими двома доньками живемо в Північній Індіані. Історія усиновлення наших дочок розпочалася два роки тому, коли ми були готові закладати родину, і у нас виявилися труднощі з зачаттям. Глибоко в наших серцях ми вірили, що Господь хоче, щоб ми мали дітей. І так, Він повів нас в Україну, щоб там знайти наших дочок.

Першу дочку, 8-річну Алісу ми усиновили в грудні 2004 р. із сиротинця в причорноморській частині України. Під час нашого побуту виявилось, що Аліса має старшу сестру Ольгу, якій було вже 13 років, і яка була глуха, тому перебувала в особливому сиротинці для глухих, віддаленому на 3 години їзди від сиротинця Аліси. Дівчатка не жили постійно разом вже чотири роки. У час, коли ми були там, щоб забрати Алісу, Ольгу, з якоїсь причини, не можна було усиновляти, то ж ми мусли повернутися для цього в червні цього (2005) року.

Під час нашої першої подорожі, нам треба було поїхати до сиротинця де була Ольга, щоб отримати від неї дозвіл на усиновлення її сестри. Коли ми туди прибули, ми застали її за письмовим столом, де вона писала згаданий дозвіл. Її чудова посмішка до нас осяяла всю кімнату. Ми довідалися, що раніше вона плакала побоюючись, що вже ніколи не побачить своєї сестрички. Ми запитали її, чи вона хотіла б поїхати до Америки, та щоб ми її усиновили. Вона була просто в захваті. До цього часу нікого з цього сиротинця ніхто не усиновляв, бо ж діти були всі глухі. Крім того, в Україні дітей із сиротинців "викидають" на вулицю, коли їм сповняється 16 років, бо держава просто не має за що їх довше утримувати. Ми не могли примиритися з думкою, що сестра Алізи, за три роки опиниться на вулиці, приречена можливо, на проституцію, наркотики, алкоголізм. Бо це трапляється з більшістю не усиновлених сиріт.

В червні цього року ми повернулися, щоб усиновити Ольгу. Від грудня минулого року ми писали їй листи та посилали книжки до вивчення англійської мови і американської мови знаків. Мова знаків не є універсальна, і Ольга, знаючи російську мову, вивчила і російську мову знаків. Отже тепер їй прийшлося вивчати дві нові мови! Тут приходиться дивуватись, що мій чоловік уже раніше, у коледжі, брав курси американської мови знаків, а я є місцевим директором "спец." освіти (special education) для дітей з різними проблемами навчання. Ніби-то Бог приготував нас на те, що у нас буде глуха дочка. Ніколи в світі мені й не снилося, що буду мати глуху дитину!

Коли 8 червня ми прибули до сиротинця Ольги ми довідалися, що діти "на літньому таборі" (якщо це можна було назвати табором!) Ми поїхали туди, і побачили, як Ольга бавиться з іншими дітьми. Замітивши нас, вона просяяла усмішкою, і міцно нас обняла. Нам було можливо, провести два дні з дітьми "на таборі". Ці діти не мали ніяких іграшок, м'ячів чи... Коли ми погостили їх бананами, вони не знали, як їх облуплювати. Наші відео та фотокамери приводили їх в захоплення. Я думаю, що вони ніколи навіть не бачили своїх власних фотографій. Їхній одяг був поношений, взуття протоптане! Перед від'їздом ми купили кожній дитині по парі черевиків.

Наперекір їхній глухоті, вони поводитися, як типові діти: бавились, сміялись, втішалися нашою увагою! Ми полюбили всіх їх, і тяжко було розставатися з ними.

Вернувшись додому з нашою другою дочкою, нашою життєвою місією тепер стало завдання, підняти рівень життя дітей в її сиротинці, і, по можливості, знайти для них домівки. В Україні за невеликі гроші можна придбати багато чого. Ми пожертвували гроші, щоб вони могли купити ігри, книжки, забавки, матеріали до малювання, папір. На 70 дітей сиротинця, який водночас є обласною школою для глухих, є лише три примірники книжок російської мови знаків. Мені, як педагогу, моторошно й подумати, що в них нема за що купити навіть книжок! Мене це просто обурює, що в XXI-ому столітті існують діти, що не мають доступу до книжок.

Директор сиротинця називається Тетяна Неткова. Я ніколи не зустрічала нікого з більшим серцем! Вона працює в сиротинці вже 33 роки, і віддає все, щоб допомогти дітям, хоч має лише 50 доларів місячно на утримання сиротинця. Коли ми з нею прощалися, я обняла її і сказала: "Як вам подякувати за те, що доглядали мою дочку на протязі 10 років?" Очевидно, без сліз не обійшлося.

Дякую вам, що прочитали мою історію. Про пережите нами в Україні можна б говорити цілими днями. Якщо вам цікаво довідатися більше, знайдіть нас на вебсайті <http://www.olgahite-adoptionfund.com>.

На даний час ми дуже задоволені, що наша родина завершена, з двома дочками. Вони типові сестри: бавляться разом, сваряться між собою, зачіпають одна одну... Нам здається, що вони завжди були з нами. Їхнє пристосування до нових обставин проходить краще, ніж я коли думала. Вважаю, що це Божий знак на те, що ми мали стати їх батьками. Я, як то кажуть, рахую свої благодаті, і чуюся "особливою", вибраною матір'ю цих прекрасних, вражаючих, талановитих дівчат.

Patronal Feast Day Celebration for St. Demetrius Cathedral in Carteret, NJ

The celebration at St. Demetrius Church in Carteret, NJ was a festive commemoration. His Eminence Archbishop Antony served an Archpastoral Divine Liturgy; concelebrated with His Eminence Protopresbyter Taras Chubenko, pastor and Priest-monk Daniel (Zelinsky).

The love of God the Father, Jesus the Son, and the Holy Spirit infused all who were gathered.

In coming together to glorify God and in commemorating our Church on St. Demetrius Day, I began to wonder: Who is St. Demetrius?

Demetrius was born into a life of privilege and was the son of devout parents. He succeeded his father as commander of the army of Salonica.

His Christianity was hidden until he was ordered by the Emperor to slaughter all Christians in Salonica. He loved Jesus Christ more than all of the money and power which he had acquired. In fact, he loved Jesus Christ so much, that he was willing to give his own life in order to glorify God.

In defiance of the Emperor's order to kill his fellow Christians, he gladly accepted his fate, gave all his belongings to the poor, was imprisoned and then executed for his faith.

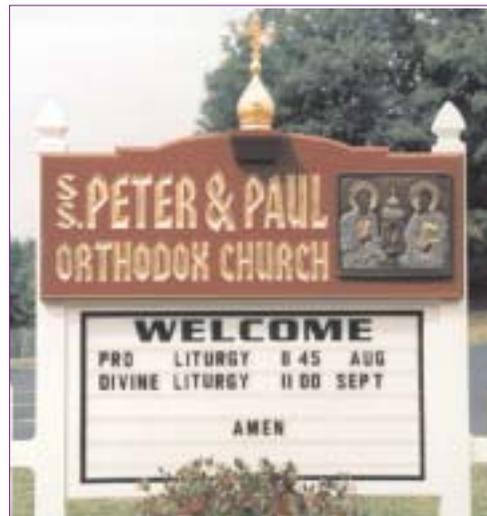
SS. Peter and Paul Church (Bakerton/Elmora) Erect, Dedicate and Bless a New Sign

The structure that is known as SS. Peter and Paul Ukrainian Orthodox Church was built in 1911, a proud accomplishment for a small coal mining town in those days. One thing our forefathers did not do or perhaps could not afford was to place appropriate signage indicating the church's location.

In this humble town with a population today of 2500, this was the last of three churches to be built in the town known as Bakerton (Elmora), PA.

On Sunday September 18, the sign with church name and liturgy schedule became a reality for the parish when it was dedicated by Fr. Paul Bigelow. The holy icon of SS. Peter and Paul that was built into the sign was blessed. It was a beautiful Fall day in Bakerton. Parishioners looked on proudly as it was a day that families could reflect on how proud their relatives would be.

Through a generous financial donation from the Luis Palka family, the icon was given in memory of their deceased

loved one and church member Helen Palka. Once this sign was placed, the area surrounding it was beautifully landscaped with shrubs and fall foliage by Frank and Irene Hanchar, members of the church.

Two other signs were designed and placed on the highways to indicate the parish's location.

Back row: Frs. John Sidor, Stefan Zencuch & Robert Popichak
Front row: Jan Jennings, Alexander Popichak, John Maiken and Stephen Johnson

80th Anniversary Celebration for Holy Virgin Church in Arnold, PA

On Saturday October 22, Holy Virgin Church of Arnold, PA celebrated its 80th anniversary with a Divine Liturgy celebrating the feast of the Holy Protection of the Mother of God, the Birthgiver-of-God.

Visiting clergy assisting the pastor, V. Rev. Fr. Stefan Zencuch were Frs. John Sidor and Robert Popichak. Altar servers were Stephen Johnson, John Maiken and Alexander Popichak.

Diocesan Church School Camp 2005

"I am the Light of the World" - The campers and staff gave a singing and dancing performance for the residents at the Laural Manor Elderly Center in Downtown Emlenton, PA.

Katie Zimmerman, Tamara Hluchaniuk and Kimberly Graham join the other campers in construction of 10 bird feeders as their All Saints Camp Service Project

Fr. Zinovy and his daughter Maria help teach the campers embroidery during their special interest class.

"I am the Bread of Life" - Camper Kristi Rozum and Counselor Tracy Galla enjoy paska baked by the campers during a special class conducted by Willie Hauszczak.

Julian Burgan is the icon bearer for his cabin during the camp blessing, held on the first day of the encampment.

Staff members Mike Sally and Yuri Hladio entertain the campers as kozaks during the Ukrainian Talent Show.

W
h
o
d
o

y
o
u
s
a
y

I am?

I
a
m

...

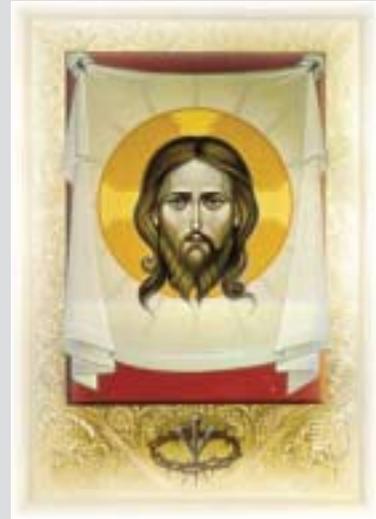
Church School Camp - June 25 - July 9, 2006

Each day of camp was dedicated to learning a different "I Am" statement from Christ. The extensive two-week program also included: daily prayer services and church school class, sports, swimming, Day of Prayer, Bowling Night, Night Swim, hiking, International Night, Skit Night, liturgical and recreational singing, campfires, and our awesome 4th of July Celebration! The campers and staff enjoyed a blessed and fun year under the direction of Fr. Zinovy Zharsky, Debra Burgan and Natalie Kapeluck Nixon.

*Please remember in your prayers...
Просимо згадати у Ваших молитвах...*

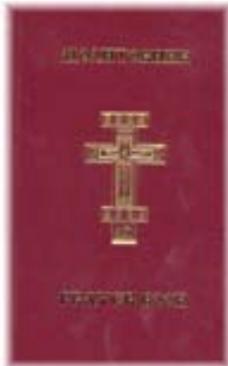
СІЧЕНЬ - JANUARY

28th 1942 -	PROTOPRIEST ISIDORE KOSTIUK
27th 1955 -	PROTOPRIEST JOSEPH BODNAR
6th 1958 -	FR. STEFAN VULCHYN
9th 1968 -	PROTOPRESBYTER JOHN SAWCHUK
9th 1968 -	PROTOPRIEST LEV WELESOWSKY
26th 1974 -	PROTOPRESBYTER ALEXANDER DOWHAL
9th 1984 -	PROTOPRIEST MYKOLA UHORCZAK
28th 1990 -	PROTOPRESBYTER JURIJ HULEY
17th 1996 -	PROTOPRIEST TYT MELNYCHUK
13th 1996 -	REV. GREGORY WOLKOWYNSKY
19th 1999 -	PROTOPRIEST MYKOLA HODYNSKY
10th 2002 -	PROTOPRESBYTER PETRO BUDNYJ

**Вічна пам'ять!
Memory Eternal!**

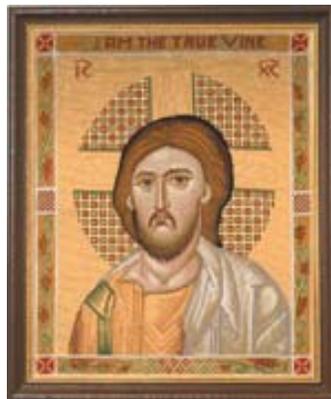
St. Andrew Church Goods and Bookstore

\$25.00

A NEW PRAYER BOOK
НОВИЙ МОЛИТОВНИК

*Чудовий подарунок в
Різдвяний час!*

\$15.00

2006 CALENDAR-DIRECTORY
КАЛЕНДАР-ДОВІДНИК НА 2006 РІК

(ADD SHIPPING CHARGES \$3.00 FOR MEDIA MAIL)

\$15.00

A NEW CD
НОВИЙ КОМПАКТНИЙ ДИСК

*Nativity carols; Liturgical
Music - Різдвяні колядки;
Літургійна музика*

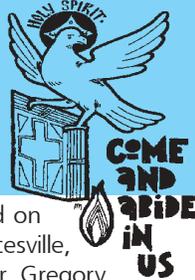
*For orders, call Bookstore Manager Mrs. Shirley Skocypes
Для замовлень телефонуйте пані Ширлі Скочипець*

135 Davidson Ave.
Somerset, NJ 08873

Tel (732) 356-0090 Fax (732) 356-5556

Holy Baptism...

As of 11/25/2005

Gosnell, Virginia Anastasia chrismated on April 14, 2002, in Holy Ghost Church, Coatesville, PA Sponsor: Basil Athas Celebrated by Fr. Gregory Czumak.

Pappas-Van de Verg, Theodore Constantine baptized and chrismated on October 23, 2005, in Annunciation G O Cathedral Church, Baltimore, MD child of Christopher Forest Van de Verg and Cleopetra Pappas. Sponsor: Stephen Demos Celebrated by Fr. Gregory Czumak & Fr Constantine Moralis.

Sekellick, Haley Caroline chrismated on September 23, 2005 in St. George Church, Minersville, PA child of Jason Sekellick and Angie Lynn Graver. Sponsors: David Sekellick and Nikki Studlack. Celebrated by Fr. Michael Danczak.

Sekellick, Jake Andrew baptized and chrismated on September 23, 2005, in St. George Church, Minersville, PA child of Jason Sekellick and Angie Lynn Graver. Sponsors: David Sekellick and Nikki Studlack. Celebrated by Fr. Michael Danczak.

Holy Matrimony...

As of 11/25/2005

Wasył Krasnobryzjy and Maria Maznizkyj in St. Andrew Memorial Church Parish, So Bound Brook, NJ, on June 11, 2005, witnessed by Walter Krasnobryzjy and Vera Gorloff Celebrant: Fr. Jurij Siwko

Paul Robert Sander and Natalia N. Yarr in St. Michael & St. George Parish, Minneapolis, MN, on November 5, 2005, witnessed by Mark A. Sander and Olga N. Jakubowski Celebrant: Fr. E. Kumka

Asleep in the Lord...

As of 11/25/2005

Druash, Subdeacon Nicholas of Monessen, PA, on November 3, 2005, at age of 76, funeral November 7, 2005, officiating clergy Fr. Gregory Woolfenden of St. Nicholas Parish, Monessen, PA.

Mantschenko, Peter of Southington, CT, on October 21, 2005, at age of 82, funeral October 24, 2005, officiating clergy Fr. Trynoha of St. Mary Parish, New Britain, CT.

Nurko, Anna K. of Jacobstown, NJ, on October 25, 2005, at age of 85, funeral October 31, 2005, officiating clergy Fr. Ivan Lymar of Holy Trinity Parish, Trenton, NJ.

Toth, Natalie of Macungie, PA, on November 3, 2005, at age of 67, officiating clergy Fr. Myron Oryhon of St. Mary Parish, Allentown, PA.

Wanko, Ann of Southington, CT, on October 22, 2005, at age of 32, funeral October 25, 2005, officiating clergy Fr. Trynoha of St. Mary Parish, New Britain, CT.

FOURTH ANNUAL JUNIOR- SENIOR

U.O.L. RETREAT

MARCH 31-APRIL 2, 2006

"PEACE BE WITH YOU"

RETREAT WILL FOCUS ON THE DIVINE LITURGY

**ST. FRANCIS RETREAT HOUSE
BETHLEHEM, PA**

ENJOY INSPIRATIONAL AND THOUGHT PROVOKING DISCUSSION,
LODGING, AND ALL MEALS.

FOR THE MINIMAL COST OF \$90 FOR UOL MEMBERS
AND \$100 FOR NON-UOL MEMBERS (\$60 FOR YOUNG ADULT AND
JUNIOR UOL MEMBERS WHO APPLY FOR A SUBSIDY).

DAY RATE (SATURDAY ONLY) OF \$30.

For more information contact: Oleh or Natalie Bilynsky at nsufler@aol.com
call - 610-892-7315

*The NOW Staff
extends to all of our readers
our wishes for a very blessed and
holy Nativity of our Lord season,
and may He bless each of you with
a happy and healthy New Year!*

UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH OF THE USA

OFFICE OF PUBLIC RELATIONS

CALENDAR OF EVENTS

Get involved in the life of your Church!

The success of all Church sponsored events depends upon your participation!

New Years Malanka

21 January 2006
Hosted by St. Demetrius Cathedral
Carteret, NJ

Teenage Conference

10-22 July 2006
All Saints Camp – Ages 13-18
*(for Info about encampments contact
Office of Youth and Young Adult Ministry
(412-488-9664))*

Lenten UOL Retreat

24-26 March 2006
All Saints Camp - Millennium Building
Emlenton, PA

Jr/Sr Ukrainian Orthodox League Conventions

26-30 July 2006
Hosted by Holy Ghost Parish Chapters
Coatesville, PA

Lenten UOL Retreat

March 31-2 April 2006
St. Francis Retreat House
Bethlehem, PA

Mommy/Daddy and Me Camp

July 31- 4 August 2006
All Saints Camp- Ages 4-8 + *Parent(s)*

Church School Camp

June 25 - July 9, 2006
All Saints Camp- Ages 9-13

2005 College Student Mission Trip to Ukraine

4-20 August 2006
Sponsored by Consistory Offices of Youth and Young
Adult Ministry and Mission and Christian Charity

*We would be happy to include upcoming events of Eparchies, Deaneries,
Parishes and Church organizations in our Calendar of Events.*

*Please send information
to the attention of the Editor-in-Chief!*

